

Független hírórság

Ára: 3 erv fillér, 4 pyar sepia vagy 5 aszisz rézpetál

Tartalom:

Főszerkesztői beköszöntő	1.oldal
Városunk hírei	1.oldal
Hírek a nagyvilágból	2.oldal
Torozon Tavernája	3.oldal
AranyKörÚt - Lar-dorról	4.oldal
Tengeren innen, falakon túl - Szigetbirtok	5.oldal
Tengeren innen, falakon túl - Abaszisz népéről...	6.oldal
Tudományok mesterei - Aase Lerdan	10.oldal
Vándorúton - A Száz Sör Taverna	11.oldal
Tréfaböngésző	12.oldal
Elfeledett pergamenek - Kötábla a kapu alatt	13.oldal
Játékbarlang - A Négy Csuklyás	15.oldal
Arcképsarnok - Vinero da Ravera	16.oldal
Hirdetések	17.oldal
Síkkapu - Beszélgetés Miyazaki Junnal	19.oldal
Pályázati Felhívás	20.oldal

Főszerkesztői beköszöntő

Erion tisztos polgárai!

A Harsona dolgos írói nem kímélték magukat, mikoron e lapszám elkészítésébe fogtak: hírek gazdag tárházával, széles e világ érdekességeivel és nem utolsó soron változatos témákkal kedveskednek tisztelt Olvasóinknak. Amennyiben kérdéstek, észrevételek volna, hát ne habozzatok feltenni azt, elvégre mi sem fontosabb számunkra annál, minthogy elégedetten fogjatok hozzá ezen újság olvasásának. Aki pedig olvasási készségnek szükében vagyon, annak segítsetek, hadd tudja meg ő is, mik a legfrissebb hírek.

Maradok tisztelettel:
Adras Tamon

Városunk hírei:

Bankot rabolni szándékozott, ám csúfos kudarcot vallott a Csend hava 4. napjának éjszakáján az a három haramia, akiknek az akasztása a kereskedőnegyed szélén, a Bitó terén leend öt nap múlva. Negyedik társuk, egy erv illetőségű férfi az Il Abim Bankház elleni támadáskor lehelte ki lelkét. A bankház tulajdonosa sietett tájékoztatni bennünket, hogy kár nem érte, így továbbra is bizalommal fordulhatnak öhozzá, ha vagyonukat biztonságban szeretnék tudni.

A Katlan, azaz az *Arbet* kerület még a szokásosnál is véresebb éjszakát vészelt át: Sikolyok hava 12. napjának éjjelén ismeretlen kalandorok egymás elleni leszámolásától volt hangos. A városi őrség tagjainak sikerült megfékezniük a dulakodást, ám mégis kénytelenek voltak szomorú kötelességüknek eleget téve a helyszínről másnap hajnalban összesen huszonegy holttestet elszállítani.. Erioni polgárnak nem esett baja.

Új látványosság készül a *Shiren* kerületben! A Minal Kaszinóról méltán híres Kaszinó-tér közepén ugyanis átláthatatlan paravánokat vontak fel a kerület bárójának, Tikamu Buridének fáradhatatlan emberei, sőt, éjjel-nappal őrség vigyázza a titkos munkálatokat. "Felejthetetlen élmény lesz, méltó az Örömnegyed legkedveltebb kerületéhez" - nyilatkozott a báró. Reméljük, valóban megéri majd a várhatóan igen borsos árat.

Felbolydult a shadoni negyed! Egy meghíúsult esküvő borzolta a tisztos polgárok kedélyét a Sikolyok havának 5. napján, amikor is az ara kisírt szemekkel távozott címeres hintáján a Harmadik Arc Katedrálisból. A völegény, akinek a kilétét eddig nem sikerült megtudnunk, a megtört szülők szerint halálos betegsége következtében maradt távol a pompázatos eseménytől - rossz nyelvek azonban azt beszélük, elhagyta a várost.

Shokatlan jelenségről tájékoztattak bennünket Adron papjai. A Rubin Rend őrzői, akik tudvalévöleg városunk managócpontjának felügyeletét látják el, kijelentették, hogy a Sikolyok havának 19. napján hirtelen a szokásosnál nagyobb kitüremkedés jelentkezett a Hálón. Kérésünkre elmondták, hogy ez egy igen hatalmas mágikus tárgy jelenléte utal. Sajnálatos módon további vizsgálatra nem kerülhetett sor, mivel a tárgy pár perc elteltével ugyanolyan hirtelenséggel eltűnt.

Saral Colina, akit az aszisz gladiátorgálákon nemes egyszerűséggel a Verhetetlenként szólítanak, a Kacaj havának 4. napján városunkba látogat! Az Aréna tehát ezen a napon rendkívüli látványossággal várja a kedves érdeklődöket, ellenfele ugyanis a rettegett ork bajnok, **Vashajlító** lesz! Aki a Csend havában még fogadást köt az elképesztően izgalmasnak ígérkező viadalra, belépőjegyét a szokásos két ezüstpénz helyett másfélért megkaphatja!

Hírek a nagyvilágból

Mi történt Erionon kívül?

Erun Denardis, Ordan egyik nagykövete a Kereskedő Hercegségekben tartott körútján tragikus és gyanús körülmények között elhunyt. Testőreivel méreg végzett, a nagykövet holtteste azonban nem került elő, csupán az egyik ujjá maradt a helyszínen. Ennaimban, Serreinas városában érte utol a végzet, a település vezetői nagy erővel keresik a tettest.

A Pengék havának első napján a hagyományokhoz híven ismét megrendezik Tiadlan fővárosában, Elyában a Pengetáncot, amely kétségkívül a hideg évszak egyik rendkívüli látványossága - már azok számára, akik megengedhetik maguknak. A legkülönfélébb pengeművészeket, kardnyelöket és táncosokat felvonultató, ötnapos esemény diszvendége pedig nem kisebb személyiség lesz, mint maga a *Dorcha*, Tiadlan hadi vezetője.

A Hattyú Színház, Ru-Shennon egyik éke hamarosan új nevet kap. A régóta tervezett eseményre a Kacaj havának 15. napján, Chei király hitvesének születésnapján kerül sor, amikor is az ő tiszteletére Alcanna Színházzá nevezik át az épületet. Az ünnepség részeként az ismert yllinori színdarabot. *Az Úrnő kegyeltje* című mesterművet is bemutatják, Sheridan gróf tollából.

Kronus Magra, korunk egyik legkiemelkedőbb diplomatája és gondolkodója megbetegedett. A híres shadoni államférfiú már eddig is igen szép kort megélt, ám Domvik kegyelméből eleddig kevésbé kínozták az öregkor nyűgjei. Gyengélkedésének hírére máris vadabbnál vadabb pletykák keltek szárnyra, azonban shadoni munkatársunk biztosított bennünket, hogy múló baj csupán, és a nagytiszteletű Kronus mester

hamarosan ismét országa - és közvetve a Délvidék - rendelkezésére áll bölcsességével.

Az Új-Pyarrontól Cosedra felé vivő úton ismeretlen banditák garázdálkodnak. A térségben már korábban is adódtak hasonló gondok, ám eleddig Predoc szabad harcosainak mindig sikerült megoldaniuk e felmerülő problémát. Most azonban egy ideje akadozik a Predocból érkező borszállítmány, így tehát kérünk mindenkit, akinek arrafelé akadna dolga, inkább válassza a hajóutat, amíg a szárazföld nem biztonságos.

Szokatlan fagyok nehezítik Haonwell lakóinak életét. A vastag hótakaró egyes hegyvidéki területeken már derékmagasságú, az áthaladást lehetetlenné teszi. A főváros mindenesetre nyugodt: bőséges év volt a tavalyi, ezért az elszigetelődött haonwelliek elegendő tartalékkal rendelkeznek a tél végéig. Reméljük, valóban így lesz.

Egy bátor kapitány, Kancsal Bron ismét sikerrel járt elképesztő vállalkozásában: a Riegoy-öbölből több mint öt hónappal ezelőtt kihajózva nemrég megérkezett városunk kikötőjébe. Bár legénységének felét elvesztette egy hatalmas viharban, mára hajójával, a *Tengeri Tigrissel* együtt legendává vált, hiszen ezen útja már a harmadik. Mostani hajózása során több új, eddig ismeretlen szigetet is felfedezett; térképei minden bizonnyal kincset érnek. A hatalmas vállalkozásnak azonban nincs vége: a kapitány továbbhajózik délre, egészen Lavandronig.

A Csontok havának tizenkettedik napján kezdődik a dzsad kultúrában a *shiqut* ünnepe. Aki ismeri e kesernyész italt, az sem biztos, hogy rajong érte, ha nem a Taba-el-Ibarában született. Al Abadanában mégis egész kultusz alakult ki köré, olyannyira, hogy háromnapos ünnepséget tartanak a tiszteletére. A szokásosnál is zsúfoltabb utcák és teaházak mellett napnyugtakor az emír által sajátkezűleg kiválasztott szüzek mutatják be a hagyományos ünnepi táncot.

Drágább lett a Hókrisztály! Az idén télen legkeveset erigowi illatvíz, amelynek tudvalevőleg a meglehetősen ritka hóviola essenciája az alapja, az egyre melegebb idő okán drágulni kezdett. Üvegcséje már északon is két ezüstpénz, Pyarronban pedig aranysepiát kérnek érte - az előkelő dámák legnagyobb szomorúságára. Erigowi munkatársunk szerint a híres-neves illatszerész, *Ibn Juhrdakaman* hamarosan új keveréket alkot - a jól értesültek már a nevét is tudni vélik, de ezt a hírt, miszerint valóban a *Jácint leheletre* várnak a hölgyek, még nem tudjuk megerősíteni.

Legnagyobb meglepetésre idén nem csupán elf került a négyévente megrendezett Solyomtoll Íjászverseny első három helyezettje közé! A célbalövőket a világ minden tájáról vonzó yllinori esemény harmadik legjobbja ugyanis egy *Hozluol Eamon* nevezetű, eddig ismeretlen ember férfiú lett. A második helyezett ezúttal *Adlerana*, a Királyi Sas Alakulat legifjabb tehetsége, az első pedig mint mindig, most is a Sasok parancsnoka, *Ascaniel Khynnothelis*.

Torozon Tavernája

Érdekes történetek tűzközelből

Éles (és hegyes) fülű tudósítónk, *Haril Lyedis* ismét a neves fogadóban járt, és látszólag közönyösen üldögélve jegyzetelte le az Önök számára a legérdekesebb, legigéretesebb történeteket, eseményeket.

A Végítélet havának 5. napján egy törpe nő lépett be a fogadó ajtaján. Már pusztán jelenlétével is feltűnést keltett, többen megmosolyogtak a másfél lábnyi, vaskos asszonykát. Haját tarini szokás szerint fonta össze két nagyobb copfba, és öltözéke is olyanok mutatta, mint aki sosem járt ezelőtt emberlakta földön. Az a tény, hogy mégis eljutott a Kalandozók Városába, kivívta tudósítónk elismerését.

- A fiamat keresem - vakkantotta. Erősen ejtette a hangzókat, mintha nemrég tanulta volna az ervet. Az ivóban többen felröhögtek, de a törpe nem zavartatta magát.

- Beridin Rudarignak hívták, és innen írt levelet egy holdhónappal ezelőtt. Látta valaki?

Többnyire ügyet sem vetettek az asszonykára, ám egy pár szívdobbanásnyi kínos csend után valaki megszólalt a sarokból:

- Én láttam.

A fickó tengerész lehetett; ha karcos hangja nem lett volna elég, egész megjelenése erre utalt: fülbevaló, tengerészkendő, bal vállán pedig kormánykereket formázó tetoválás.

- Jól van? - kérdezte aggódva a törpe, és már egyáltalán nem tűnt mulatságosnak, ahogy kérlelő tekintete az ismeretlenre vetült.

- Már meg ne haragudjon, asszonyom, de nem tudom. Tán egy hete sincs, hogy csónakba szállt a Keselyű-szigetek partjai közelében.

A törpe egészen közel lépett az emberhez, és halkán azt kérte:

- Vigyen engem oda.

A tengerész megvakarta a feje búbját, láthatólag vonakodott.

- Nem szívesen hajózunk arrafelé, háborognak a vizek, és

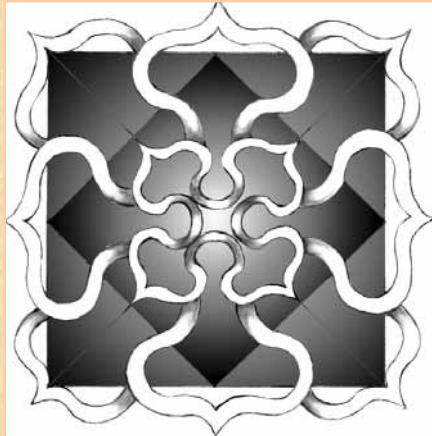
baljósak a szigetek is.

- Tudom - bólintott az asszonyka. - A fiam azért indult útnak, mert talált egy ősi, poros fóliánst, amelynek rúnái azt mondják, e szigetekon hunyt el egy legendás törpe vezér, de nem talált nyugalmat a halálban sem. Kérem, segítsen rajtam! A fiam nem harcos, nem is kalandor, csupán egy egyszerű írnök!

- Kegyednek akkor nem csak hajó kell, de ember is, aki hajlandó elkísérni a szigetre. Mert mi ugyan nem...

- Arannyal fizetek - mondta a törpe, és úgy tűnt, tudja, mivel bírhatja hajlandóságra az embereket, mert a tengerész még színlelt egy darabig, de a végén mégis beleegyezett az útba. Hogy kik lesznek a kísérői a fiát kereső törpe asszonynak?

Vagy hogy mit rejtenek pontosan a Keselyű-szigetek? Ki tudja?

A Sikolyok havának 2. napján érdekes beszélgetés ütötte meg tudósítónk fülét. Az a tény, hogy az ikerpárnak tűnő férfiak a dzsad nyelv mugaffei nyelvjárásában szóltak egymáshoz, önmagában még nem lett volna méltó ekkora figyelemre - az elejét ezért nem tudjuk közzétenni.

- Hiábavalóság setét erdejébe vezet bennünket e fénytelen tekintetű javasasszonytól származó homályos jóslat! - emelte fel

hangját az egyik dzsad sűrű fekete szakállát simogatva.

- Kétely iszalagja font be teljesen, Rufat - szólt a másik fejét ingatva. - Holott jobban tudhatnád, mint én magam: nem elegendő hinnünk abban, hogy atyánk haláláért bosszút állhatunk, de figyelmeznünk kell Doldzsah sugallataira is egyúttal. Máskülönbem nem szabadulhatunk a korábbi kudarc rabláncbaiból.

- Ne is említsd!

- Azt pedig, hogy Doldzsah mily közvetítőt választ eszközéül, ne firtasd, mert meg nem értheted.

Rufat erre tanakodott egy keveset, szórakozottan végigsimítva illatos olajoktól csillogó, hollófekete haján. A mozdulat végül vakaródzásba torkollott, de ez láthatólag egyiküket sem zavarta.

- Mégis, miután ily hosszú utat megtettünk, forduljunk vissza? - kérdezte végül lemondóan.

- A biztos kudarc és a bizonytalan segítség közül jómagam az utóbbit választom, és tudom, testvérem, hogy te is így vagy velem. Így hát arra kérlek, higgy benne, hogy a *Felhőoszlop* választ ad a kérdéseinkre, és segít nekünk.

- A *Felhőoszlop* nem egyéb, csupán legenda, amely gyermekek elaltatásán kívül más egyébre nem való!

- Ugyan, drága Rufat! A fénytelen tekintetű javasasszony Doldzsah szájával szólt mihozzánk! - jelentette ki a testvér határozottan. - És ha ő azt mondta, hogy a *Felhőoszlop* legtetetején állva megpillanthatjuk atyánk gyilkosait, meg kell találnunk e legendás helyet.

- De mintha gyémántot keresnénk a homokban, hiszen nem tudjuk, merre keressük pontosan! - fakadt ki Rufat. - Ám ha tudnánk is, ezer veszély leselkedik ránk a sivatag dúnái között, amelyek közül számos meghaladja a képességeinket!

- Doldzsah majd segít - mosolyodott el a másik mérhetetlen bizalommal. Láthatólag nem győzte meg testvérét, de tette ösztökélte legalább. Pillanatokon belül ugyanis mindketten felöltötték kaftánjukat, kifizették a tartozásukat, majd elindultak a hosszú és veszélyes úton vissza a sivatagba.

Tudományos jegyzetek egy Krad-pap tollából

Számos bosszantó közhiedelemmel szembesültem már hatalmas városunk polgárai között, ám mind közül talán a legelterjedtebb Lar-dorral kapcsolatos. Még tanult fők szájából is hallani olyasfélért, hogy Lar-dor a messzi északi városállam, Doran délvidéki tükörképe volna, ám ennél nagyobb tévedés már csupán az volna, ha Nekropoliszt temetőnek mondanók. A Pyarroni Államszövetség független városállama ugyanis egyáltalán nem titkos tanok továbbörökítésére szolgáló mágusnevelde, hanem a tudományok szabadságát hirdető univerzitás. Ahelyett, hogy hosszabban belemélyednék e két, tévesen egyformának gondolt közösség különbségeinek taglalásába, megosztanám a nagytiszteletű olvasókkal az egyik általam felfedezett pergamen tartalmát, amely talán fellebbenti a fátylat a tévelygők szeme elől.

A tekercs egy lar-dori tanító szavait tartalmazza egy Domvik hitét valló atyához. Hogy mikor jegyeztetett le, nem tudom. Legnagyobb sajnálatomra ugyanis a pergamen megsérült, és meglehetősen hiányos. De íme:

"Mielőtt megkezdenénk az érdemi eszmecserét, a félreértések elkerülése végett szeretnék nagyon nyomatékosan leszögezni valamit: **nem vagyok varázsló**. A természetrajz tudosa vagyok, tanszékvezető **tutor emeritus** a lar-dori univerzitáson, s ha tíz esztendővel fiatalabb és hiúbb volnék, most oldalakon keresztül diktálnám kegyelmednek a tudományos titulusaimat meg az érdemémeimet - mágiával azonban soha életemben nem foglalkoztam, a legsekélyebb hajlandóságot sem érezvén iránta. És mi tagadás, fölöttebb unom már, hogy valahányszor megnevezem magam a laikus közönség előtt, mindenki ujjszettintéssel támasztott hó- és lángviharokra számít tőlem.

Az ilyesfajta elvárások még az **igazi** mágusainkat is roppant ingerültté teszik. Akik, mellesleg szólván, korántsem tömegelnek akkora számban Lar-dorban, ahogy azt a közvélemény hiszi. És - ha már itt tartunk - végképp nem ők a vezetőink. Aki rendelkezik közülük a szükséges tudományos fokozatokkal, az ugyanolyan eséllyel pályázhat ötévenként egy szenátori posztra, mint - példának okáért - a szövetségi jog vagy a hyung-

hai nyelvek bármely érdemes professzora, és punktum. A mi közösségünkben egyetlen tudományszak művelői sincsenek kivételezett helyzetben. Ezt hívják **meritokráciának**, ha óhajtja esetleg följegyezni kegyelmed. Igazat szól, atyám: legrégebbi tanszékeink valóban nagyobb tekintélynek örvendenek a többinél. Ezredéves múltjuk ad erre alapot, s a temérdek szolgálat, melyet e hosszú idő alatt az emberiségnek tettek. Csakhogy a tizenkét ösfakultás közül mindösszesen kettőt szenteltek a mágiának, egy harmadikat pedig a teológiának: a fennmaradó kilenc a laikus tudományágaknak jutott. Utána lehet olvasni a **Charta Scholasticában** - mi nem rejtgetjük az alapítólevelünket, mint némely más intézmények; kristályüveg alatt van kifüggesztve a Nagy Aulában, szabadon tanulmányozhatja bárki érdeklődő. S ámbátor a tanszékek száma azóta százon fölülre szaporodott, e fertályos arányhoz mindmáig hívek maradtunk.

Mert a mi dolgunk az, hogy a tudományok művelésével szebbé és jobbá tegyük Ynevet az eljövendő nemzedékek számára, örködvé a régmúltból öröklött tanításokon és közben egyre újabakkal gazdagítva őket. Bűnös pazarlás volna valamennyi erőforrásunkat egyetlen részterületre összpontosítani. A tudás ügye **egyetemes**, ezért nevezzük magunkat **egyetemnek**. A világnak éppúgy szüksége van mezőgazdászokra és metallurgusokra, mint varázslókra; néha úgy tapasztalom, még jobban is. Alapítóink, kiknek emlékét mély tisztelettel őrzüünk, tisztában voltak ezzel a nagy igazsággal. Hogy mondja, Fra Celestius? Igen, az alapítóink varázslók és papok voltak. Egy olyan rég letűnt században, amikor a magasabb tudományok még e két hivatás szigorú privilégiumát képezték. Éppen azáltal adták bizonyosságát bölcsességüknek és belátásuknak, hogy fölülemelkedtek koruk korlátain, s önszántukból lemondtak ezen előjogukról. Megnyitották a szellem kútjait, hogy mindenki szabadon merithessen belőlük.

Meg kell értenie, micsoda nagyszerű gondolat ez. Az őrzött és ellenőrzött tudás, mely a kiváltságos kevesek tulajdona, a történelem tanúsága szerint mindig csak romboláshoz vezetett; a bárki számára hozzáférhető tudás viszont, melyet nyíltan taglalnak és terjesztenek, a nemzetek épülésére szolgál. És mi itt Lar-dorban építeni akarunk, nem pusztítani; ezt írja elő nekünk

a **Charta Scholastica**. Tudósokat képezünk, nem kalandozókat, s ezen az sem változtat, hogy minden nemzedékben akad néhány kiugrott növendék, kinek zabola nélküli ámokfutását szárnyára kapja és egekig magasztalja a szófia hírverés. Tudnia kell, atyám, hogy az ilyesféle személyeket mi a kudarcaink között tartjuk számon. Az igazi gyarapítók munkája csendességben folyik, nem duzzad legendává a pórnép ajakán."

(Raoul Renier: Arnyak könyve, részlet)

Azt gondolom, ennél pontosabban és összeszedettebben magam sem tudtam volna megfogalmazni a Lar-dor körüli tévhiték valótlanágát. Együttal arról is képet kaphattunk, mily eszmék mozgatják a mélyen tisztelt tudós főket.

Mervan atya

Érdekességek a nagyvilágból

A történelemtudós meglehetősen nehéz helyzetbe kerül, amikor egy esemény múltba vesző szálaít próbálja meg felgombolyítani. Túlságosan rá van utalva ugyanis a kutatni kívánt esemény lejegyzőjére, s ezáltal nem szabadulhat ezen krónikás személyétől. Az önjelölt historikusok ugyanis többségében beleszövik történetükbe saját véleményüket, világról alkotott képüket. Így a történelemtudós feladata nem csupán a múltbéli eseményhez kapcsolódó irományok meglelése és értelmezése, de azok mentesítése a szerzőjüktől.

Mint a történelem lelkes kutatója, magam is számos esetben kényszerültem már hasonló kirurgusi műveletekre a hozzám került, nem ritkán több évszázados szövegek esetében. Nemrégiben azonban egy igen érdekes szövegrészletre bukkantam, amely a híres Brolla mester, a pár évtizeddel korábban elhunyt, fő művével annak idején meglehetősen nagy vihart kavaráó történelemtudós tollából. E részleten bizony hitelt érdemlően bizonyítható, mennyire fontos a historikusok szempontjából az, hogy ki írja a feljegyzéseket utódaink számára.

"A tenger melléki tartomány eredetéről

Ahhoz képest, hogy az obaszok milyen alaposak voltak hódítónak, a Tenger mellékről hajszál híján megfeledeztek. Hiere Otlokir állítólag merő gúnyból bökött a látóhatár szélén ködlő szigetekre, mikor Dorc del Triat - a legkisebb obasz törzs vezére, akinek nem jutott tartomány a Nordu-fokon megejtett osztozkodáskor -, dühösen megkérdezte tőle, hogy hát az ő földjei meg hol vannak? Otlokir erre bömbölő hahótában tört ki, és a vállá fölött hátrapattintott a hüvelykujjával, a nyitott sátorbejárat felé. Talán a nagy semmit mutatta az alvezérének; talán az elérhetetlen magasságban úszó felhőket; talán az ajtót, hogy na most már takarodjon! - még az sincs teljesen kizárva, hogy tényleg a szigetekre gondolt.

Dorc mindenesetre eldöntötte magában, melyik lehetőséget választja, és hetednapos gyűlésbe hívta a törzsét Nicaunba. Kifejezetten utasításba adta, hogy asszonyostul-kölyköstül jöjjenek, ám ez nem kelthetett gyanút: a szokásos zsoldosgarancia Otlokir meg a többiek felé, hogy nem táborba szállni készül. Hatodnap hajnalban még vagy százhusz családfo hiányzott, de tovább már nem várhatott. Feleség, gyerek középre, sorokat zár, jobb kéz a kardgombra; az élükre állt, és lemasírozott velük a kikötőbe. Aki tehette, elsomfordált előlük, aki nem, némán imádkozott, nehogy vele legyen bajuk.

A dokkok körül már nagy sürgés-forgás folyt, mely kissé kényszeredetté vált a közeledtükre. Dorc del Triat elkobozott hat egymás mellett horgonyzó hajót - Otlokir nevében, melyet ekkor vett utoljára a szájára -, vitorlásféléket a nem túl nagy, nem túl kicsi fajtából. Az egész törzsét fölzsűfolta rájuk, és nekivágott a tengernek, hogy megkeresse a szigeteit. Nagyjából annyit tudott róluk, amennyit a helybéliektől hallott: hogy kőből vannak, hogy hidegek és szelesek, hogy halászok, papok meg remeték élnek ott, és hogy nem érdemes odamenni, mert hát minek?

Sok egyéb jeles tulajdonságuk mellett tengerjáró népek nem igazán lévén, az obaszok számos hajót veszítettek zarándokútjukon, majd a Tenger mellékhöz érve egész flottájukkal zátonyra futottak. Szerencsére az őslakók, akik már messziről észrevették a közeledtüket, és nagy tömegben csődültek össze a látványosságra - heves integetéseiket és kiabálásaikat az obasz kormányosok üdvözlésnek vélték -, azonnal a segítségükre siettek könnyű halászcónakjainon. Emberéletben végül alig esett kár, amiért a hála elsősorban Antoh helybéli szolgálait illette; ám a félvértben utazó harcosokat, akiket a súly lehúzott a fenékre, még ők sem tudták mind élve kimenteni, és Dorc del Triat esetében, ahogy csapzottan, mozdulatlanul, félrecsuklott fejjel hevert a fővenyre kiterítve, sokáig bizonytalanul tűnt, hogy is állnak most vele voltaképpen? Halott, vélték egyesek; még visszatérhet, mondták mások; csak látomásba révedt, hitték megint mások.

Mi történt, mi nem: nem tudható, mert a vezér sohasem beszélt róla senkinek. Annyi bizonyos, hogy amint magához ocsúdott, nyilvánosan hitet cserélt, lángot tajtékra, Sogront Antohra váltotta.

Immár új hazánk van, mondotta, ez itt az ő birodalma; jól tesszük hát, ha megismerkedünk a törvényeivel. A papnak pedig, aki kimentette, kezét megrázva mondott köszönetet, amiért hagyott neki időt mindent látni és mindent elvégezni. Amaz kíváncsian és kissé megilletődve firtatta, hogy hát voltaképpen mit is látott-hallott? Dorc del Triat azonban csupán egy talányos szólással válaszolt neki: "Ha kérde - nem tudhatod. Ha tudnád - nem kérdenéd."

(Szemelvény Bendar dul Brolla mester Történeti széljegyzetek c. művéből)

Mervan atya

Érdekességek a nagyvilágból

Előjáróban

Közhely, hogy a Quironeia déli partvidékének legnagyobb részét lakó asziszok kalmárkodásra termett nagyhangú, borszerető népség, amely keveset ad a pontosságra, ám annál nagyobb feneket kerít mindennek, amibe csak belefog. Úgy tartják, egy aszisz egyszerre megbízhatatlan és becsületes, kapzsi és költekező, gáláns és udvariatlan. "Dévaj fajzat", írja valahol egy elfeledett utazó, akinek ez a két szava azonban köbe véshető.

Az aszisz néplélek (már ha van ilyen egyáltalán) ket-tösségéről könyvtárnyi irodalmat írtak már össze a mesterek, mégsem jutottak közelebb a megértéséhez. Pedig próbálták a térség történelmén vagy a sajátos aszisz kultúrán keresztül, sőt, még az éghajlati viszonyok felől közelítve is vizsgálni, a lakonikus következtetés csupán ennyi: "Aszisznak születni kell"¹ - és nem lehet eléggé hangsúlyozni, milyen alapvető tapasztalat ez a Quiron-tenger partján.

Egy vérbeli aszisz sohasem aggódik, és optimista gyakorlatiassággal szemléli az életet, bátran áll a kihívások elé. Önbizalma és jókedve törhetetlen, így bár kísérletező kedve gyakran viszi zsákutcába, lett légyen szó üzletről vagy szerelemről, csak ritkán okul belőle, és legközelebb is merészen fejest ugrik bármibe, ha úgy érzi, neki fúj a szél. Szeret vitatkozni, üzletet kötni, jókat enni - e hármat, ha csak lehet, mindjárt egyszerre -, és persze hosszasan sziesztázni. Az aszisz férfi rajong a nőkért, az aszisz nő pedig tart a férfiktól, ám ha egyszer feleségül vették, attól kezdve az ő kezében a nadrágszija. Egy aszisz soha nincs egyedül: a család fogalma náluk a lehető legszélesebb (ilyen téren gondolkodásuk rokon a gorkivikakéval, s mert néhány más téren is akadnak közös vonásaik, egyáltalán nem

meglepő, hogy olyan sok gorkiviki család települt le Abasziszban és a városállamok területén). Dédszülőtől a legtávolabbi unokatestvérig mindenki szívesen látott rokon, és elképzelhetetlen, hogy egy hagyományos családi ebéden ötven-hatvan főnél kevesebben legyenek jelen. Ezért is viselik könnyen a kudarcot: a biztos családi háttér, a kifogyhatatlan támogatás új és új próbálkozásokra sarkallja őket. Ennek a rengeteg életerőnek és vérbeli meg-gondolatlanságnak persze olykor végzetes következményei vannak, s a külföldre szakadt asziszok gyakran haragítanak magukra másokat akaratlanul - ám őszintén csillogó szemük és udvariasságuk rendszerint végül minden konfliktust elsimít, s lehetetlen nekik nem megbocsátani.²

A fent leírtak ismeretéhez persze nem kell tudósnak lenni, sőt, kifejezetten ártalmas, hiszen ennyiből is láthatjuk, az asziszokat képtelenség rögzített kategóriákba és keretek közé sorolni, mert érzelmesebbek és ellentmondásosabbak annál. A legtöbb, amit egy kiművelt fő megtehet, hogy sorra veszi és leltározza kultúrájuk, életük apróságait, az egyszerű mindennapokat, és távol tartja magát a következtetésektől. Ősi szabály ez, s helyesnek tűnik, hogy mi is ehhez tartsuk magunkat - ezért arra kérek minden olvasót, nézze el azt a vázaltszerűséget, amit az alábbiakban esetleg tapasztal.

Az aszisz mindennapokról

Mint mindenhol, a nap Abasziszban is reggel kezdődik, illetve pontosabban egy kicsivel előbb: mivel napközép felé mindig rekkenő a hőség, s az ebédek is elhúzódnak, a sziesztáról nem is beszélve, a legtöbb aszisz már pirkadat előtt talpon van, és az országban megindul az élet. A férfiak és a nők egy-

¹ *Amilyen tömör, olyan frappáns ez az egyetlen mondat, mely a legenda szerint először P.sz. 2758-ban hangzott el egy királyi audiencián. Az akkori nagykirály, az apai ágon shadoni felmenőivel büszkélkedő I. Kernis dul Jorrigis (aki négyesztendőnyi interregnum után szükségmegoldásként, főkanclári pozícióból került a trónra) közel másfél évtizednyi látszaturalkodás után úgy érezte, az erőviszonyok immár neki kedveznek, s ténylegesen is gyakorolhatja a hercegek kapitányok beleegyezésével rátestált hatalmat. Lezáratta a térkapukat és az ifni kikötőt, s elrendelte a városban tartózkodó Dorrean Amalli és Hastor dal Khosszisz hercegek kapitányok letartóztatását. Máiig rejtély, mire számított korábbi szövetségesei ellenében, az viszont tény, hogy intézkedése után alig fertályórával már saját testőrei által lefégyerezve adott találkozót a kihallgatásért folyamodó tartományuraknak, akik a legnagyobb nyugalommal faggatták szándékai felől. Mikor önmaga védelmében odáig ért, hogy bevallotta, számos támogatót látott maga körül, Hastor dal Khosszisz meglepetően legyintett: "Járatlan a politikánkban, Kegyelmes Úr. Aszisznak születni kell."*

² *Kirívó példa erre a híres erigowi költő, a P.sz. XXXIII. században élt Erow Argen esete, akinek mély barátságról tanúskodó, ám szomorúan ironikus utolsó verse, melyet közvetlenül öngyilkossága előtt vetett papírra, így szól:*

Dalocska melyet Erow Argen hűséges feleségéhez írt:

*Ismerek egy asziszt.
Kelekótya bár, igaz,
s hogyha szól, a fél
negyed figyel, mert
a süttogást náluk már
elfeledték, de roppant
jó barát, és oda van érte
az asszony is.*

Tengeren innen, falakon túl

Érdekességek a nagyvilágból

formán dolgukra sietnek, előbbieket a műhelybe, a földekre, esetleg a mólókapitány irodájához, míg utóbbiak a piacra - nincs is igazi aszisz reggel és végképp nincs igazi aszisz nő reggeli piac nélkül. A piac ilyenkor megtelik asszonyokkal és (ha vannak, főleg az esős évszakban) dologtalan férfakkal, no meg vásárolókkal, s megkezdődik a napközépig tartó áru- és gondolatcsere. Ez egészen az ebédig eltart, amikor azonban kiürülnek a terek és az utcák³, s mindenki otthona hűvösébe vagy az árnyékvetők alá húzódik. Az étkezés, a szieszta és a család ideje ez, de különösen az utóbbié. Haladjunk azonban sorban!

Az étkezésekről szólva a reggelivel kell kezdenünk, ami a legszegényebb rétegektől eltekintve a társadalom minden szintjén régi hagyomány. Az év nagy részében rendszeresen különféle (mindig legalább három-négy fajta) gyümölcsökből, míg a téli évszakban aszalt gyümölcsből, kenyérből és mézből vagy sajtból állítják össze, és izlés szerint facsart gyümölcslevet vagy bort (vizet szinte soha) fogyasztanak hozzá. A bor kapcsán már itt érdemes megjegyeznünk, hogy bár egész Északon közkedveltek a testesebb aszisz borok, főleg az édes, nehéz csemegeborok, maguk az asziszok étkezésekhez, kivált reggel vagy napközéptájt, a könnyebb fakóborokat⁴ kedvelik, ami ezen az éghajlaton érthető. Kivételt csupán Toranik tartomány képez, ahol érezhetően alacsonyabb a nappali átlaghőmérséklet.

A második étkezés az ebéd, melyre a napközép környéki órákban kerül sor, s tájegységtől függően 2-3 óra hosszú is lehet: a legrövidebb Toranikban, míg a leghosszabb a parthoz közeli, de nem partmenti területeken, ahol a perzselő napsütés ilyenkor lehetetlenné teszi a munkát. Az asziszok nagyon levesesek, az ebéd ezért mindig levessel, gyakran gyümölcslevessel kezdődik, majd valamilyen tésztafélével folytatódik, és haléttel vagy tengeri gyümölcscsel fejeződik be. Hála a toraniki gabonának, lisztből

soha sincs hiány, a tenger pedig kiapadhatatlan élelmiszerforrás, és az asziszok legendásak halételeikről. A területi tagoltság azonban itt is jelentkezik: míg a tengerhez közel öt különböző alapvető módját ismerik a hal elkészítésének, addig Toranikban (ahol a közhiedelem szerint húst esznek hússal) egyáltalán nem szeretik, s ritkán kerül az asztalra.⁵ Az ebédet a szieszta 1-2 nyugodt órája követi, majd ismét megindul, újraindul az élet, mindenki ügyeket intéz. A feleség ilyenkor takarít, majd este sétára indul a családdal, amihez, ha más dolga épp nincs, a férfi is csatlakozik. Magasabb körökben a sétát színház, csónakázás stb. helyettesíti, ami után aztán hazatérnek a vacsorához, amire viszonylag későn kerül sor, s amely nem túl gazdag, inkább csak desszertszerű, amely után a család általában lassan nyugovóra tér.

Itt érdemes kitérnünk arra is, amit már említettünk: hogy az asziszok gondolkodásában, értékvilágában központi helyet foglal el a család, s ha a törvények nem is, egy igazi aszisz hajlamos elnézni és megbocsátani bármilyen bűnt, amit valaki a családjá érdekében követett el, lett légyen az lopás vagy felségárulás. Ám mint mindenben, ebben is roppant kettős színezetű az aszisz társadalom. Az alsó- és középrétegekben, melyeket a politikai intrikák csak kevésbé érintenek, otthon az asszony az úr, kifelé azonban a férfi képviseli a családot, s a feleség nem mondhat neki ellent nyilvánosan. Amit azonban egy-egy meggondolatlan döntés után kap, azt nem teszi zsebre; esténként perpatvaroktól hangosak az ifini, obrati utcák. "Pöröl, akár egy aszisz", tartja a szólás, de csak mert az utolsó szót már le hagyják: pöröl, akár egy aszisz nő. Ugyanakkor alig találni aszisz férjet, akinek ne lenne legalább egy szeretője vagy ágyasa, s ez többnyire köztudott is, hiszen Abasziszban semmi sem maradhat titokban. Az otthon azonban szent és sérthetetlen, s még fontosabb a hitvesi ágy: a feleség

Abaszisz népéről, kultúrájáról és jogrendjéről

³ Ilyenkor harsány kiáltások közepette búcsúzkodnak az emberek, bevett fordulat az istenek emlegetése olyasformán, mint pl. "Vezessenek az istenek!", "Segítsenek az istenek!", és ennek változatai (kísérjenek, óvjanak, védjenek etc.), illetve a hajósnyelvből vett fordulatok, mint a "Jó szelet!", "B vitorlát" stb. A "Sok szerencsét!" és hasonló kívánságok azonban nem gyakoriak, mert a szerencse vagy a balszerencse emlegetése, nyilván a hajós babonák beszivárgása nyomán, Abasziszban kerülend.

⁴ A fakóbor fehérbor-készítéses eljárással feldolgozott sötétszínű. Ilyenkor, ha a szőlő színtartalma kellően magas, a bor mustja már perzseléskor is elszínezedik, de mindvégig áttetsző (fakó) marad.

⁵ A hagyomány szerint, mint mindenek Abasziszban, ennek is süllyedékekben gyökerezik a magyarázata. Úgy tartják, azért öt módját ismerik a halkészítésnek, mert Hiere Otkloir és négy kapitánya különböző módokon szerették a halat, míg az ötödik kapitány kimondottan utálta - ezért is kérte a későbbi Toranik tartomány területét, amely egyetlenként a tengertől távol terül el.

⁶ Abasziszban nincs rendiség, a nemesek és a gazdag vagy befolyásos kalmárok, bankárok stb. úgynevezett Ligákba tömörülnek. Ezeket hosszasan ismertetni nincs helyünk, a ligagy lések rendszerét azonban érdemes megemlíteni. Az első ilyen I. Beris hívta össze az összes fegyvergy lések mintájára, közvetlenül a Függetlenség Ligájának P.sz. 2040-es megalakulását követően, abban a reményben, hogy sikerül tompítania az esemény súlyát, s kompromisszum-készsége talán elbizonytalanítja az ellenszélket. Nem járt sikerrel, utódai azonban később is éltek ezzel a módszerrel, és (a szám szerint kilencvenhét alkalomból) közel félszáz esetben jelent s megalapodások is születtek a Ligák között. A P.sz. 3700-as évek elején a ligagy léseknek két típusát ismerjük, a Nagygy lést és a Kisgy lést, melyek közül az előbbi az országban rendszeresen működött, a nagykirályi udvar által jegyzett összes Liga együttes gyűlését jelenti (folytatás a következő oldal jegyzékében)

Tengeren innen, falakon túl

Abaszisz népéről, kultúrájáról és jogrendjéről

Érdekességek a nagyvilágból

szót sem szólhat, ha ura félrelép, ám azt nem tűri, hogy rajta kívül más nőről szó essen otthon. Azt a férfit pedig, aki bármikor is hazavinné szeretőjét, a társadalom bizonnyal kivetné magából - ez olyan bűn, amit senki sem követhet el.

A társadalom magasabb rétegeiben, a nemesi családokban azonban már egészen más a helyzet, a folyamatos hatalmi harcok ugyanis megkövetelik az erős kezét, s a férfiak ezt otthon is érvényesítik: az évszázadok alatt szó szerint megtörték az asszonyok jellemét, s a nők háttérbe szorultak. Az anyaszerepet a világi úrhölgy szerepe váltotta fel, a karakán feleség helyébe a reprezentatív partner és a szellemi társ lépett. Kevesebb gyerek születik, s a fiúkat inkább a tanítók, a családi vizitorok nevelik, csak a lányok maradnak a feleségre. Előterbe kerülnek a férfi terveit segítő családi politikák, például a lányok sikeres kiházásítása, s az ilyen jellegű szervezés köti le az asszonyok figyelmét. Értelhető hát az ellentét, a kölcsönös lenézés, amit e két családtípus asszonyai éreznek egymás iránt.

Az aszisz etikettől

A basziszban sohasem alakult ki olyan mereven szertartásos etikett, mint a kyr hagyományokat követő Toronban, a Dorcha tiadlani udvarában, vagy a délvidéki Shadonban. A nagykirályi trón körüli örökös háborúskodás, a hercegek kapitányok állandó rivalizálása, a bárók változó szövetségei nem csupán a hatalmi viszonyokat bizonytalanították el az évezredek alatt, hanem a diplomácia nyelvét is, az öltözködéstől a gesztusokig. Minden nagyobb, magára valamit is adó familiának saját belső etikettje van, s mint valami hatalmi jelvényt, viszi magával akkor is, amikor magasabb pozícióba kerül. A korai időkben még hagyomány volt, hogy két család képviselőjének találkozásakor egyikük vagy másikuk szokásainak megfelelően rendezzék ügyeiket, ám napjainkban már olyan protokolláris káosz uralkodik, hogy a nagykirály kancellárjait kivéve (egy közel száz fős testületről van szó) gyakorlatilag senki nincs, aki számon tarthatná ezeket - s még kevesebb azok száma, akik hajlandóak lennének beletanulni egy ellenérdekű család hagyományába akár csak egyetlen

(folytatás a következő oldal jegyzékében)

(a szavazatokat azonban a Ligák befolyása szerint súlyozzák), míg az utóbbi csupán a legrangsabb tanácskozó fóruma (ezen állandó meghívott a Királyi Liga, a Függetlenek Ligája, a Sárkányliga és a Fekete Liga, s nem rendszeresen, csak a pillanatnyi hatalmi viszonyoktól függően többnyire a Városok Ligája is meghívást kap). Ebből is kiviláglik, hogy létszámban az előbbi a nagyobb, ám hatalomban mindenképpen az utóbbi a meghatározó, ezért a fontosabb döntések is jobbra itt születnek (a Nagygyűlés azonban látványosabb, az uralkodók jobban szeretik). A gyűlések összehívásának joga a mindenkori nagykirályé, a gyakorlathoz azonban hozzátartozik, hogy ha a Ligák össze kívánnak gyűlni, akkor az uralkodót még akarata ellenében is rá tudják venni, hogy hívja össze őket. A megtárgyalandó ügyek, a hatáskör kérdése gyűlésről-gyűlésre változik, elmondható azonban, hogy általában akkor kerül sor ligagyűlésre, amikor az ország a nemesi anarchia miatt a széthullás szélére kerül, s maguk a hercegek kapitányok és bárók is látják, hogy átfogó rendezésre (azaz néhány év nyugalomra, biztonságra) van szükség. A gyűlésezés azonban mégis ritka alkalom. A Kisgyűlést P.sz. 3609. óta nem hívták össze (akkor is azért, hogy III. Obed megmutathassa, a rangosak döntő része a Concordia felmondása mellett áll), és Nagygyűlést is csak négy-szer tartottak a XXXVII. évszázad folyamán (hármát azonban példátlanul rövid időtartamon belül: egyet a Concordia felmondásáról 3609-ben; egyet a III. Hubar nagykirályra kényszerített házasságról 3614-ben; egyet pedig toroni nyomásra I. Tiruna királynő beiktatásáról 3615-ben).

7 Abaszisz uralkodóinak hagyományos, I. Hiere Otlokir óta viselt címe a nagykirály, amelyet egyenes beszéd lejegyzésekor nagybetűvel szokás írni a tisztelet kiemelésére, egyébként azonban kisbetűvel írandó (kivéve kimondottan formális szövegekben, például az uralkodó címeinek felsorolása stb.). A mindenkori nagykirály ugyanakkor Ifin tartomány hercegek kapitánya és Ifin város hercege is (kivéve, ha van nagykorú, azaz tizenhetedik életévét betöltött trónörökös, mert akkor automatikusan övé ez utóbbi cím), ezért a kapitány illetve a herceg megszólítások is megilletik; a szokás azonban az, hogy a legmagasabb viselt méltóságnak megfelelően szólítanak valakit. A nagykirály ezen felül merő hagyománytiszteletből az 'Obasz Törzsek Vezérle Fejedelme' címet is viseli, s elterjedt szokás, hogy a származásukra büszke körök gyakran csupán fejedelmként hivatkoznak rá. Címei továbbá az 'Abbitkard Hordozója' illetve a 'Harmadik Fekete Hadúr', ám ezek után nem jár külön megszólítás.

8 A királyi (hercegi), hercegek kapitányi szint alatt minden rangosabb nemes kivétel nélkül bárói címet visel, melyből egyébiránt kétféle létezik, az örökletes (ezen körbe mintegy hatvan család tartozik), és a hivattalal járó. Előbbit a nagykirály vagy a hercegek kapitány ajándékozza, s bár akadnak kivételek, de többnyire csak fiúágon örökölhető, utóbbi azonban a királyi udvarban betöltött magas hivatal (hivalkodóan országúri méltóságnak nevezett tisztség, például kancellárság, tárnokkapitányság, országbírótság stb.) velejárója, és bár viselőjét élethosszig megilleti, nem örökölhető.

Tengeren innen, falakon túl

Érdekességek a nagyvilágból

beszélgetésig is. Fontosabb tárgyalásokon a tanácsadók megegyeznek a formalitások kötelező minimumában, a többi már a felek dolga: jobbra minden azon múlik, ki érzi magát hatalmasabbnak, vagy melyikük a belátóbb. Mindez különösen nagyobb estélyeken, esetleg a Ligák Gyűlésein⁶ lehet szembeszökő, súlyos félreértések azonban nem származnak belőle: az elmúlt századokban mindenkinek hozzá kellett szoknia, hogy a nagykirályi udvar kivételével sehol sincs mindenkire kötelező, rögzített etikett. Az uralkodó környezetében azonban a megkülönböztetett tisztelet kinyilvánításaként a királyi familia szokásait illik használni, s ha valaki ezt nem teszi, az súlyos sértésnek számít (amiért is hercegkapitányok a legritkább esetben jelennek meg nyilvánosan az uralkodó mellett: derogálna nekik, hogy sajátjukon kívül más etikettet használjanak, a fejedelmet nyíltan megsérteni azonban csak ritkán merik). Van azonban egyetlen kötelező protokolláris elem, amelyhez mindenhol és mindenki ragaszkodik, ez pedig a rangosoknak kijáró megszólítások közötti különbségtétel. Az aszisz nagykirályt⁷ hagyományosan Kegyelmes Úrnak szólítja minden alattvaló, legszűkebb rokoni vagy tanácsadói köre azonban használhatja a Felsőges Úr, Felsőg vagy (különösen bizalmas kapcsolat esetén) Felsőged fordulatot is. A királyi család tagjai közül, akiknek egyformán kijár a Királyi Felsőg, Felsőg vagy Felsőged megszólítás, az anyakirálynét és a királynét Kegyelmes Asszonynak vagy Nagyasszonynak szólítják, Kegyelmes Asszonyomnak azonban kizárólag a királyné szólítható a hozzá közel állók által. A trónörökös és testvéreinek megszólítása minden esetben Méltóságos Nagyúr, s ugyanez jár a hercegkapitányoknak is. Ezen a szinten már a birtokos szerkezet (Méltóságos Nagyuram etc.) is általánosan megengedett.

A következő szint a bárók⁸ és főpapok szintje, akiknek megszólítása Méltóságos Úr, Méltóságos Uram illetve Méltóságod, de egyes vidékeken, kivált a tengerparti városokban, nagyobb kereskedőházak vezetőit is megszólíthatják így.

A kevésbé előkelő nemeseknek már nincs nevesített rangja, a tisztviselőket pedig hivataluk után szólítják meg, de leggyakrabban csak az 'uram' fordulattal.

Ezeket túl azonban gyakorlatilag nem akad feljegyezhető közös elem, s leginkább csak általános szokásokról beszélhetünk, de mert ezek sem elhanyagolható kérdések, érdemes foglalkozni velük egy rövid kitekintés erejéig.

Az étkezésekről nagy általánosságban fentebb már szoltunk, a képet azonban árnyalhatjuk annyival, hogy hangsúlyozzuk: a napi háromszori étkezés és a menü nem az etiketthez tartozik. Az etikett a meghívás, a megjelenés, a részvétel és a távozás módozatait és körülményeit foglalja magába, mindazon külsőségeket, amelyek az udvariasághoz vagy a reprezentációhoz tartoznak - itt pedig lehetetlen a számbavétel. Meghívásoknál például a szóbeli meghívástól a személyesen átadott formális meghívóig terjed a skála, de ez nem feltétlenül jelent minőségi különbséget, mert míg a nagykirályi udvarban minden meghívást küldöncök kézbesítenek írásban, s ez nem számít különösebb megtiszteltetésnek, addig előfordulhat, hogy egyes bárói családok a szóbeli meghívást tartják az értékeesebbnek, vagy hogy egy formátlan kis levél csupán a meghívó, egy névvel, helyszínnel és időponttal, s az adott családi etikett szerint ez véletlenül sem számít sértésnek. Ez persze érvényes minden más eseményre való meghívásra is.

Abaszisz népéről, kultúrájáról és jogrendjéről

Ami szokások még ide tartoznak, és amikkel mindenképpen számolni kell, azok, csak így felsorolásszerűen, nagyjából a következők:

- Az egyes étkezések irgalmatlanul elhúzódhatnak, egyetlen ebédmeghívásból hajnalig tartó vendégeskedés kerekedhet, s ezen illik végigkóstolni valamennyi fogást, különben vérig sértődik a ház asszonya, attól pedig óvjanak az istenek!

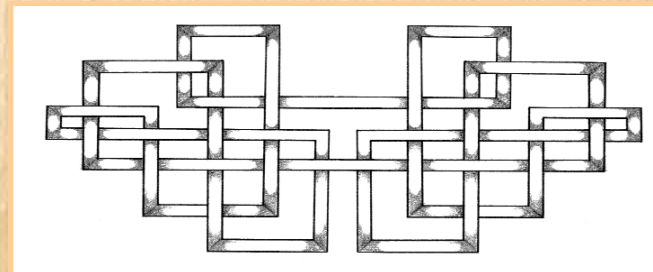
- Másik fontos dolog, hogy mivel az asziszok szeretnek beszélni, és gyakran vágnak egymás szavába, képtelenek visszatartani megjegyzéseiket, irtóznak a formális beszédhelyzettől, amilyen például a pohárköszöntő is. Ezért náluk ilyesmi nincs, illetve csak a koccintást vagy a serleg, kupa felmutatását kísérő rövid, többnyire nagyon udvarias vagy éppen kimondottan humoros megjegyzésből áll.

- A pontosság nem aszisz erény. Nem is gyakorolják.

- Az érintés roppant fontos náluk. Bárói címtől fölfelé nem jellemző, de közelebbi ismeretségnél még itt is megtalálható a kézfogás vagy a váll lapogatása, a közrendűek között viszont kifejezetten gyakoriak ezek, s ezeken túl még az ölelkezés, a hátba veregetés, a karonfogva sétálás stb.

(folytatása következik)

Hilgenor

A középpontban szakmák kiválóságai

Frovatunk elkészülése közben folyamatosan az lebeg a szemünk előtt, hogy a mélyen tisztelt Olvasó milyen szakma jeles képviselőjével ismerkedne meg szívesen, mely téma érdekelné. Ezúttal azt gondolom, egy olyan mester megkérdezésére nyílt alkalmam, akinek a tudománya eddig mélységes titoknak számított. Ezúttal azonban hajlandónak mutatkozott, hogy a lehető legnyitabban feleljen nekem. Fogadják tehát szeretettel beszélgetőpartneremet, **Aase Lerdant**, városunk egyik legkiválóbb méregkeverőjét!

- Azért ezt a "legkiválóbb" jelzőt túlzásnak tartom, kedvesem.

Mégis tudom, hogy sokan fordulnak urasághoz. Mi különböztet meg méregkeverőt és méregkeverőt?

- Azt gondolnák, erre az a válasz, hogy nem mindegy, hol tanult. Nos, bevallhatom, kedvesem, jómagam Abasziszbán sajátítottam el a mérgek ismeretét egy kiváló mestertől: a saját anyámtól. Később aztán örököltem az összegyűjtött jegyzeteit, azóta is becses kincsemként gondolok rájuk.

De visszatérve a kérdésre: mi tesz egy méregkeverőt szakmája kiválóságává? A tudás és az elhivatottság. Sokan úgy gondolják, elég néhány mérgező növény ismerete - mi értelme hosszú évekig tanulni e mesterséget, ha kimegy az erdőbe, szed egy-két gyilkos galócát, megfőzi és megeteti az áldozattal? Ez való igaz, a szerencsétlen minden bizomnyal bele is hal. A méregkeverő szakmája azonban ott kezdődik, ha nem ezt a hatást szeretnénk elérni, vagy ha nem kívánjuk megvárni azt a pár napot, amíg kiszენved. A legkiválóbbak minden helyzetben tudnak megfelelő mérget készíteni, hatások garmadát képesek előidézni.

Nem véletlenül kérdezlek éppen téged, jóuram.

- Hízélgéssel nálam semmit nem érsz, kedvesem. Legfeljebb morzsákat kaphatsz, a titkaimat nem fogom elárulni.

Nem is kérnék ilyet uraságotól. Ám mégis, elárulnád az olvasóknak, mit értesz a többi hatás alatt?

- Például ha nem megölni akarjuk az áldozatot, hanem fájdalmat okozni számára. Erre a legkiválóbb a Gályák tengerében található, úgynevezett

'kóhal' váladéka. A hátuszonyán található tüskék bocsátják ezt ki, ám egy szakavatott méregkeverő ebből esszenciát készít, amely fegyverméregnek kiválóan alkalmas. Ahol az anyag a vérbe kerül, a bőr felduzzad és elszíneződik. A fájdalom olyan erős, hogy nem láttam még olyat, aki ordítás nélkül kibírta volna. Rosszabb esetben bérulást vagy tudatvesztést is okozhat ez a megfelelően elkészített matéria.

Félelmetesen hangzik. És ha valaki azzal érkezne urasághoz, hogy nem szeretné sem megölni az áldozatot, sem fájdalmat okozni neki, csupán arra volna szüksége, hogy az illető egy pár napig gyengélkedjen?

- Természetesen ez is megoldható, nem elhanyagolható tényező, hogy hol kéri az ilyesmit, és mennyi idő áll rendelkezésre az eset előtt. A kizárólag az Északi Szövetség területeinek erdeiben található papsapkaomba például kiválóan alkalmas erre, de itt nem megfelelő a gyilkos galóccal korábban említett mutató, ugyanis a főzessel a papsapkaomba mérge eltávozik. Azzal is vigyázni kell, hogy ne tartalékoljuk sokáig a gombát, mert ha kiszikkad, szintén elveszíti erejét. Nem fogom elárulni, mit kell tenni vele, mindenesetre egy hét alatt tökéletes, kenőcs állagú mérget lehet készíteni a kegyed által felvázolt problémára. Az áldozatot ugyanis előbb rosszullet, majd fáradtság gyengíti, ha elegendő adagot kap, akkor pedig görcsrohamok kapják el, majd öntudatlanságba zuhan. Mindkettőből több napig tart a gyógyulás.

Olybá tűnik, urasághoz minden helyzethez talál illő megoldást. Megtudhatjuk életed eddigi legnagyobb kihívásának történetét?

- Kényes kérdés ez, de mivel nem itt történt, valamennyit elárulhatok. Tudvaló ugyanis, hogy a papok istenük féltő tekintetét tudhatják magukon, éppen ezért az ő megmérgezésük meglehetősen bajos. Ugyanakkor ha egy matéria önmagában nem mérge, akkor már semelyik isten áldása nem mutatja ki. A saját megoldásomat természetesen nem fogom elárulni, azonban ha már a gombáknál tartunk, jó példa erre az yllinorban nagy mennyiségben található tintagomba felhasználásával készült, ételbe és italba is keverhető örlemény, ez ugyanis csak akkor válik erős méreggé, ha az áldozat a por elfogyasztása után két napon belül alkoholt iszik. Ennek mértékétől függ a végeredmény is: egy pohár bor után szédülésnél és hányingernél alig több jelentkezik, ám három pohár pálinka vagy egy átmu-

latott éjszaka órákon belül a szíverés lassúbbodását és a légzés nehézkessé válását okozhatja. Ezáltal halált is.

Szóhoz sem jutok, jóuram. Valóban elképesztő tudást halmoztál fel az évek alatt. Sosem bántad meg a tetteidet?

- Az emberek többsége amint meghallja azt a szót, hogy méregkeverő, azonnal valami gonosz vénembert képzel maga elé, aki csillogó szemekkel kotyvasztja a főzeteit. Nézz rám, kedvesem. Az általánosítások mindig torzítanak. Nem áll szándékomban arról prédikálni, hogy ez is egyfajta művészet, amelynek elenyészően kevés igazi mestere létezik. Inkább csak közlöm, hogy ezek az emberek megfelelnek a másik oldalról. Számtalan esetben kértek már, hogy kúráljak ki egy mérgezést. A méregkeveréshez jobb esetben hozzátartozik a mérgezés felismerése és meggyógyítása, ha lehetséges. Két kezemen sem tudom megszámolni, hányan éltek túl halálosnak szánt mérgeket, mert hozzám fordultak. Ám hogy kérdésre is feleljek: nem bántam meg a tetteimet. Ugyanúgy eszközöket készítek, mint egy kovács, aki mestersége legjavát adva csodálatos kardokat alkot. És egy kard több esetben oszt halált, mint egy mérge. Ezen érdemes elgondolkodni.

Valóban. A mélyen tisztelt Olvasók nevében köszönöm a beszélgetést.

Nerina Dinn

A híres-neves világotjáró, Igrain Reval sarja kérésünkre ismét megüzente, hol jár. Dolin ugyan nőnek született, de híres őse nyomdokaira lépve szintén megfordul a világ minden táján, így a fogadók legkiválóbb ismerője. Ezúttal Gianag fővárosából, Sinog Kulból küldött levelet nekünk.

Kedves Adras!

Ha már szálláshelyekről tervezel sorozatot az újságodba, feltétlenül meg kell említened a Száz Sör Tavernát! Ha szimpatikusnak látszol, a helyiek egyébként is ezt ajánlják, hiszen Sinog Kul egyik leghíresebb fogadójáról van szó. A bejárat vasalt tölgyajtaja még egyértelműen emberméretű, ám az egész taverna úgy épült meg, hogy benne egyetlen törpe se érezze magát kisebbségben - hiszen a kőfiak is gyakran látogatják, legalábbis az ivók.

Odabent engem hatalmas tömeg fogadott, vidám zsvaj, ezeryi hang és pipafüst. Az ivórész tágas, mégis szinte egész este zsúfolt. Többféle asztal közül lehet választani: négy- és nyolcszemélyes, és mindez emberi vagy törpe méretben. Mind derék asztalosmunka, a székek támláján díszes faragásokkal. Nálatok Erionban talán hétágra süt a nap, itt azonban meglehetősen hűvösek az esték. Az ivóban egy hatalmas, gyönyörű márványkandalló árasztja a meleget. Szinte ösztönösen indultam arrafelé, először észre sem véve a barátságos arcú nőt, aki elém toppant. "Üdvözöllek a tavernánkban, idegen. Kérlek, kövess, hátul még akad szabad hely. Éppen egy nagy kondér bablevest tett fel a szakács, ha éhes vagy, jut neked is." Még folytatta tovább is, egy pillanatra sem fogyott ki a szuszából. Ahogy jobban megfigyeltem, észrevettem, hogy már nem is olyan fiatal. Hosszú barna haját egyetlen fonatba fogva hordja, tekintete érdeklődő - és olyan érzésem volt, hogy egyetlen pillantással tudja, hova tegyen. Egy boltíves átjárón át az ivó csendesebb részére értünk, ahol egy lépcső vezet fel a karzatra, ám én mégis inkább az árnyékosabb alsó

részt választottam, ahonnan beláthattam szinte a teljes ivórészt. A kedves nő - utóbb megtudtam, Gharda a neve - unszolására elfogadtam a bablevest, és egy kupa bort rendeltem hozzá. Fintora minden szónál ékebben beszélt arról, mit tart a borokról, és valóban: ahogy körülnéztem, minden asztalon söröskorsók sorakoztak. Ekkor kezdtem sajnálkozni, hogy nem kedvelem a sört, ugyanis hamarosan kiderült, hogy a taverna valóban különlegességek gyűjtőhelye, és ha nem is száz, de több tucat sörféle a választék. Szállást is kértem éjszakára, és ekkor ért a második meglepetés: kiderült ugyanis, hogy a Száz Sör Tavernában kétféle szobát lehet kérni: emberre és törpére méretezettel. Azt hiszem, akad még egy lakosztály is, az úrfélék számára, ám énnekem eszembe sem jutott, hogy annak áráról kérdezősködjem. A szobám egyébként tiszta és csendes, ugyan két ágy van benne, de nem kellett kétszeres árat fizetnem érte. Akad egy közös hálólhelyiség is azoknak, akik az ivóban töltik az éjszakát, Gharda apja (a tulajdonos) ugyanis gondot fordít arra, hogy az ivóban ne törjön ki zűrzavar, és ne zavarják egymást a vendégek.

Ha már itt tartunk, ejtek a tulajdonosról is egy-két szót. Amint találkoztam vele, megtudtam, hogy Gharda honnan ilyen bőbeszédű: az apjától örökölte. Az alacsony, kerek arcú, éltes férfiút egyébiránt Dergnek hívják, ám többször hallottam, hogy a fogadóban megszálló törpék Ban'Bórigként utalnak rá. Nem vagyok biztos benne, mert alig beszélem Tarin nyelvét, de azt hiszem, Szerencse Fiát jelent. Derg szívesen beszélget a vendégeivel, ahogy észrevettem, legkedveltebb témái a nők és a sör, de szakavatott ismerője a legkülönfélébb sajtoknak is, és rengeteget tud a kőfiakról.

Nem is véletlen, hogy a Száz Sör Taverna két állandó alkalmazottja törpe. Az egyik, Red'dina (azt hiszem, a neve hosszabb, csak így rövidült az idők folyamán), a rendre felügyelő. Mokány kis törpe harcosnő. Az arca igen bájos; vörös haját két fonatba fogva viseli, és még le is szorítja egy igen előkelően megmunkált ezüst fejpánttal. Meglehetősen szótlan teremtés, és elképesztően nehéz lehet felbosszantani - ám ha valamiféle rendbontás történik az ivóban, könyörtelenül helyére tesz mindenkit. Tegnap este szemtanúja voltam egy jelenetnek, amikor külhoni fiatalok hetvenkedni kezdtek (jós-

kán túljutottak már a negyedik korsó sörükön), és Red'dina kedvesen megkérte őket, hogy odakint folytassák a felmerülő vitájukat. A két vitakozó úrfi kinevette a harcosnőt. A következő pillanatban már csak azt láttam, hogy mindkettő a földön hever, és meghunyászkodva néz az ivó örére.

Red'dina egyébiránt Derg régi ismerőse és kedves barátja. A rossz nyelvek szerint szorosabb volt a vonzalom közöttük, de én ezt természetesen nem hiszem, elvégre Gharda édesanyja, a taverna szakácsnője egyúttal Derg szerető felesége.

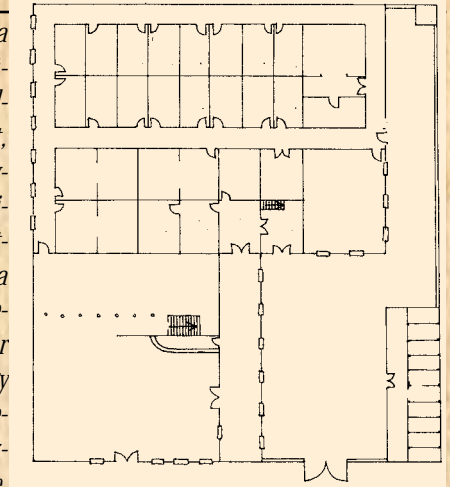
A másik állandó vendég természetesen a dalnok. Meglepő, de szintén törpéről van szó, méghozzá nem kisebb személyiségről, mint Mithrillhúros Toodin. Bizonyára nem minden évszak találja itt, hiszen a híres törpe énekmondó többnyire járja a világot, de úgy tűnik, a hideget kevésbé kedveli, mert ilyenkor a Száz Sör Taverna vendége. Meglehetősen idős lehet már, hiszen haja és szakállja őszbe csavarodik már, ám mély, zengő hangja még mindig a régi. Ha csak magának zenél, kedvtelésből, általában balladákat dünyög, de ha valaki fizet neki valami jobbféle sört, tud ő talpalávalót is, nemcsak törpe nyelven, hanem számos emberin. A kedvence egyébként a Brukkendum, amely különleges törpe eljárással készülő méz-sör. Rengeteget tudnék még írni erről a tavernáról, de még ma el akarom indítani ezt a levelet, így is hosszú utat tesz majd hozzád.

Kívánom, hogy az újságod sikeres legyen.

Barátsággal üdvözöl:

Dolin Reval

P.sz. 3689, Kyel kvartja, a Végítélet havának 19. napja

Tréfaböngésző

Amin még Chei király is mosolygna

Unev világa nem csupán a melankolikus vagy komolykodó kalandok színtere, de egyúttal vidámságé és nevetésé. Az alábbi kis gyűjtemény ezt az oldalt kívánja bemutatni: játék közben elhangzott kiszólások, beszélősok és aranyköpések.

Pap, révésznek: "Ööö... kalandozó vagyok... Szeretném, ha átvinnének arra a szigetre... de előtte varázsolnék egy jellemvarázslatot, ha nincs ellene kifogásuk..."

Kezdő játékos összezavarodva: "Lehet törpe elf?"

Törpe harcos első reakciója álmából felébredve: "Hol a szakállam?"

Egy felbecsülhetetlen értékű medálról: "Megtartja? Miért nem adja inkább nekünk?"

KM: "A városban maszkabál van. Mindenki maszkban táncol az utcákon...", mire boszorkánymester: "Húsmaszkban?"

Pap, szobrászművésznek, bárd társáról: "A társam is kedveli a művészeteket. Bár csak laikusán, de zenészkedik..."

Ököllel: "Gyomorba vágom. 6! Ijász szabály!..."

Tolvaj: "Eljátszom, hogy elpirulok.", mire bárd: "Magamban nevetek, hogy én mennyivel jobban csináltam volna..."

Tolvaj egy alkalomból kimaradt társának magyarázza a kalandot: "És akkor ízelte a bigyót..."

Szerzetes egyetlen megnyilvánulása a kaland folyamán: "Hogy mondjak valamit...nem mondok semmit."

Párbeszéd:

- Leütöm. Nem, inkább te üsd le.
- Inkább te.
- 15-ös erővel?
- Igen! Nekem csak 14-es van!
- Jó, én ütöm le. De mivel? Megvan! Shadleki buzogánnyal.
- Hatásosabbat tudok. Alapkönyvvel!...

KM, NJK leírásához készülődik: "Ott ül és fekszik..."

Síri csönd után barbár: "Én most bunyózni kedvem van..."

Pap, teológiai vitában: "Hát kérlek, neked világnézeti szemten-gelyferdülésed van!"

Boszorkány társának a megbízó jelenlétében:

"Ne kérdezd, mivel zsarol, mert még megmondja!"

Bajvivő, mikor a megbízó szimpatikus mágiával fenyegeti: "Á, az nem az én hajam." KM: "Hosszú, hullámos szöke...", mire bajvivő, elszontyolodva: "Ja, de. Az az én hajam..."

Tolvaj, csatában, ellenségről: "Ha már nagyon közel van, akkor félrelepek..."

KM Themes-templomban: "A falon semmiképp nem látsz át, még abszolútlátással se", mire JK: "De a mana-se..."

KM, erdőjárónak: "Felhúzod az íjadat, elengeded, és már repül is az íj..."

Tolvaj (akiről a csapat nem tudja hogy tolvaj): "Engem a hazámban nagyon tiszteltek, alig akartak elengedni..."

Ismerkedés: Hage közeledik a barbárhoz, aki egy tábortűznél ül.

KM: - Mondd el, hogy nézel ki!

Barbár: - Van egy kis rajzom, megmutassam?

KM: - Persze.

(A rajz elég primitív, egy trozonborz alakot ábrázol.)

Hage: - Kardot rántok.

A JK-k rengeteg szörnyű lelki megterhelésen mennek keresztül, mire JK: "Figyeljétek meg, mindjárt nyílik a térkapu, és kilép rajta egy üveg pezsgővel a Bochkor meg a Boros..."

Hiteles városi ör: - Mutassa a kocsisigazolványát. Ön túlvágtatta a megengedett sebességet!

JK1: - Nem azt mondta, hogy élve vagy halva?

JK2: - Nem. Azt mondta, hogy élve...

JK1: - Mit számít ez... Apró félreértés csupán!

KM: - Igen, de a megbízó boszorkánymester, és a lányáról beszéltek...

Az utolsó szó jogán

JK, törpének: - Ostoba földtúró vakond!

- Nézem én... de mit kell nézni?

- Előrántom a kardom. Mi az, hogy nincs? Rohanok!

Az erioni hercegi könyvtárból

ATooma Üllője néven ismert hófödte sziklagerinc az alkony vérszínében izzott. A szirtek közt csendesen álmodó tengerszem völgyében fél tucat nehéz szagú, mocskos behemót tántorgott. A Tiltott Tárna néven ismert, elhagyatott törpebánya felé tartottak. Tarin hűvös tavasza jégtiszta leheletével kapott bele a szakadozott, bőr átalvetőkbe, és messzire vitte a farkasokéhoz annyira hasonlós orkbűzt.

Az élen haladó vörösfekete bundájú hímork a sziklaplatóra érve megvetette lábát, és vicsorogva egyenesedett fel a Tiltott Tárna hidegen ásító kapuja előtt. Diadalmordulása akár a vetélytárs nélkül maradt ordasé.

Élő ellenfelük nem akadt már.

Déltájban még négy Dabbib-klánharcos őrizte a Tárna völgyét: sziklaizmú, zömök fegyverforgatók. Odalent, a tó partján nyugodtak mind. Fakókék szemek döbbenet meredtek a szirteket súroló, napnyugat felé robajló felhőóriásokra, mintha még mindig nem értenék, miképpen és miért jutott féltucat, ostoba *yrch* emberállat egészen a tárnák kapujáig, a Jó Menedék szívéig.

Egyedül az élen haladó rőtbundájú, szüntelenül vicsorgó fenevad tudta a választ, de ő jó okkal hallgatott. Hiszen az igazság öl. Tulajdon társai tépnék széjjel.

Társak? Ezek?

A bűzös félállatok egy zha'tan Valóságúr számára? Soha. Az alakváltónak azonban szüksége volt a beszélő vadakra. Holdhónapja vette át Vicsorgó, az ork törzsfő helyét. Az emberállatból csak akarátát vesztett hús maradt, aztán az sem, mikor teste formátlaná zúzódott egy távoli, névtelen szakadék gránitszikláin. A törzsfő elrabolt emlékeivel már Sihtk, az utolsó *zha'tan* varázstudó tért vissza az ork kőborlók hevenyészett táborába. Noha megtévesztésig hasonlított a szakadék mélyén heverő vezérhímré, a szaga mégis idegen volt. A vadak gyanakodva szimatolták körül, és akadtak vakmerők, akik vérviadalon, máskor orvul támadva vitatták tőle a vezérség jogát. Csúf és fájdalmas halállal

haltak egytől egyig.

A *zha'tan* ezután az emberállatok ocsmány, hörgő-morgó nyelvén parancsolta nekik a tarini támadást - beletelt némi időbe, mire a vastagbőrűek felfogták az eszelős tervet. A félszáz főre rúgó törzs harmadára fogyatkozott, mire elérték a törpék sziklabirodalmát. Féltucatnyian maradtak, mire a vezérhím parancsait követve a Tiltott Tárna völgyéig jutottak.

Az összecsapásokat azonban egyetlen törpe sem élte túl. Ahol a létszámfölely és a nyers erő kevésnek bizonyult, az orkbőrbe bújít valóságúr pusztító hatalmával vágott véres ösvényt a kürtövadászok soraiban. Mágiával csikorduló morranása nyomán felfakadt és vért öklendezett a hús A sötét bundájú orkok, akik vérben forgó szemekkel vetették magukat a törpe fejszésekre, ezután lesunyit fejjel kerülték a tekintetét, és valamiféle testet öltött ork félistenről mormoltak csupán. Meghagyta őket ebben a hitben.

A Farkasfiak közül végül csak hatan maradtak. A legkeményebbek.

Félúton támolyogtak még a hegyoldalban, mikor az alakváltó már a Tiltott Tárna kapuját fürkészte. Csapdákra számított itt, az utolsó sziklaív alatt, és jóval több őrzőre. Csalódottan morgott. Semmi.

A kócszakállúak gondatlansága megerősítette gyanúját. A törpéknek fogalmuk sincs, mit rejthet az elhagyatott bányavárat.

A felemelkedést.

Sihtk egy lélekfürkésztől hallott először a *Mithrillkulcs*ról. Az ereklyét állítólag a kurta termetű, szakállas utódfaj, a törpék hozták őshazájukból, az északi fagy honában hallgató szigetóriásról. Hitük szerint beriqueli őseik kovácsolták az öt elem esszenciáját őrző kulcsot, mely megnyithatta a Világok Közti Kapukat. A tudatlanok önhitt ostobasága. Az ereklye őseleg volt már akkor, mikor a törpe faj még az istenek álmaiban sem létezett. A kulcs magába zárta a mindenséget átítató Erőt, és olyan terekre

és időkre nyitott ajtót, amelyekről e világ féregnépei nem is hallottak. Például a *zha'tan* szülővilágára.

A lélekfürkész egy törpe rabszolga emlékeiből facsarta ki a tudást. Egyetlen hibát követett el csupán: legelőszőr Sihtket avatta be titkába. Azóta moha lepte be a csontjait. Sihtk tanult a hibából, és senkinek sem szólt a felfedezésről. Megszokta már a hallgatást, hiszen az alakváltók fajtáját gyűlölték ezen a világon - is. Jó okkal: a *zha'tanok* szerint a Teremtés célja, hogy majdan mindenütt a Cirkon trónus uralja a világokat, a téridő ösvényein innen és túl. Voltak persze világok, melyek ellenálltak ezeknek a tanításoknak. Mint most ez is.

Ynev földjén kezdetben minden tökéletesen ment: senki nem gyanította, hogy az első hidfőállás, Quiphann városa a kezükre került. Amikor már eleven emberek helyett csak alakváltók laktak a várost, ahol a Kapuk egymásba nyíltak, elérkezett az idő a lerohanásra. Az ösvény túloldalán felsorakoztak a Cirkon Trónus hadai, és a quiphanni vezérek már a térképek fölött tanácskoztak, mikor váratlanul ezüsthajú harcosok jelentek meg város falai alatt. A Valóságúr nem volt jelen a csatánál. Ezért élhette túl. A quiphanni Kapu beomlott, az alakváltókat kiirtották.

A Valóságúr egyedül maradt.

De nem adta fel. Amikor meghallotta, hogy a Mithrillkulcs ebben a világban rekedt, és a törpék őrzik, azonnal elindult Tarin hegycsipkéi felé, s közben minden részletet kitérvelt. Nem volt vesztegetni való ideje, mert a törpék éppen lezárni készültek a keleti tárnakapukat, ahol a Mithrillkulcsot őrizték. Márpedig a kulcs maradt az egyetlen lehetőség, hogy hazatérhessen. De most itt volt, végül célba ért. Az alagút sötétjébe szimatolt. Az omladozó kapuboltozat az elűzött eretnek törpeklán, a Bahúbok tárnáiba vezetett. Az ereklyét őrző gyanakvó Bahúb klánvezérek tulajdon véreikkel sem osztották meg a világok alagútjait nyitó kulcs titkát. A törpék gögös, eretnek törzse végül kiüzetett Tarinból, titkolózó vezérek elhulltak, a

Elfeledett pergamének

Alan O'Connor: Kőtábla a kapu alatt

Az erioni hercegi könyvtárból

kulcs pedig évszázadokon át hevert az ősök beomlott városában, Kadal oltárán.

Már nem sokáig.

A *zha'tan* gyanakodva méregette a kapuboltozat felett hajmeresztő szögben dülöngélő sziklákat, a hegycsúcsig futó ezerlábnyi, kőmorzsalékos meredeket. A Tiltott Tárnat lezáró kovácsolt acél kapuívét csonkig rágta az idő rozsdája, a valaha masszív, hegyi fenyő kapuszárnyakból szilánkok sem maradtak már.

Semmi védőrúna, semmi őrzőszellem?

Egyetlen időmarta, ám a kapuomnál fiatalabbnak tűnő kőtábla függött egy sziklakampón, rajta törpe nyelvű vésetek. Az alakváltó kiterjesztette szellemét, és megérintette láthatatlan csápjával az ormótlan rúnákat, de a mágikus rajzolatokra jellemző hideg borzongás elmaradt. Egyetlen tábla? Ezzel próbálják távol tartani a betolakodókat?

Háta mögül fűjtatás hallatszott.

Az emberállatok zihálva-morogva érték el a sziklaplatót, és arcukat a kőmorzsalékra szorítva borultak le a vörösfekete bundás hím előtt, amely megfordulva éppen azon töprengett, szüksége van-e rájuk.

Nem. Most már csak egy eleven törpére van szükség, akinek arcát, emlékeit és tudását elrabolva

(mi állhat azon a táblán?)

a tiltott bányajarat mélyére hatol.

Míntha csak saját gondolatai keltek volna életre, suhogás hallatszott odafentről: ijhúrok pendülése. Az orkbörbe bűjt *zha'tan* mögött három sötét bundájú fenevad lehanyatlott. A vörösfekete vezérhím elképedten meredt a kézfejét átütő számszerij-vesszőre. Vicsorogva rántotta ki, és mire felnézett, kézfején elállt a kékeszöld vérzés.

Kilenc lovas csapott le rájuk borjúnyi, hártás szárnyú fenevadak nyergében, álcázásként használva a hátuk mögött lebukó Nap fényét.

- Rackla... - hörögte az egyik ork, görcsösen markolva a

tüdejébe fűrődő vesszőt.

A magasban lovagló bőrvértes, lobogó hajú törpék újabb nyila helyeztek az idegre. Fürgén csapkodó, kutyaféle szárnyaik meredeken ereszkedtek az éjbe forduló alkonyatban. A fény sorvadása azonban egyik felet sem akadályozta igazán. A rackalovasok ék alakzatba rendeződtek, és ismét végigsepertek a lapos platón eszmélő vastagbőrűek felett.

A következő roham a sziklákhöz szegezte a horda maradványát, és féltucat nyílvesszővel tűzdelte meg a vicsorgó vezérhímet. Sőhajtásnyi idő múlva a kőbor ork horda utolsó harcosa is kiszenvedett. A *zha'tan*, még mindig a vörös-fekete ork hím alakjában, behúzódott az omladozó kapuboltozat alá.

A törpék - önhitt, ostoba fajta - követték.

Egymás után szálltak le a bőrszárnyú hátsók nyergéből, és vállukat egymásnak vetve, kurta kardjaikat markolva közeledtek a több sebből - kékeszöld vérrel - vérző, vicsorgó orkhoz.

Az alakváltó mély lélegzetet vett.

Csak egyet hagy életben, az emlékek miatt.

A tárnaörök óvatosan közeledtek, tekintetük nyugtalanul rebbent a kapuboltozat kőtáblájára, majd fegyvereiket maguk elé emelve, halkan mormolva tovább araszoltak. Öt lépésnyire jártak, majd négy, három... aztán a kapuív alá húzódó Sihtk szabadjára engedte hatalmát.

Megfakult az éjszaka, rettegve hasadtak meg a sziklák, háta mögött millió visszhanggal felelt a Tárna... a törpéket pedig megszagatott kőcabaként hajította a völgybe a Valóságúr torkából robbanó dübörgés.

Egy pillanatig csend, a halál csendje, csak az egyetlen, még lélegző túlélő hörgése hallatszott.

Csak egyet, az emlékek miatt.

Az alakváltó közelebb hajolt, hogy elorozhassa a törpe alakját és ami fontosabb, az emlékeit.

Aztán...

Tompán roppant a mindenség. A *zha'tan* kapkodva, kétségbeesetten formálta magát a törpe hasonlatosságára, közben elorozva emléket és érzéseket... de elkésett.

A szeme sarkából látta, hogy rianás fut végig a nyers sziklán. A valóságformáló ordítás megrepesztette a tárna falait. Az alázúduló sziklaomladék pörölycsapásai alatt, a rúnákkal ékes kőtábla tövében megtaposott féregként vonaglott az utolsó *zha'tan* varázsló. Elhomályosuló tekintete a különös jeleket látta utoljára, és legutolsó szívdobbanásával egy időben megértette, mit is jelentenek a kőszakállúak jelei a repedezett kőlapon.

Omlásveszély.

Játékbarlang

A Négy Csuklyás

Ismert és kevésbé ismert játékok Ynev minden tájáról

Abaszisz egyik legkedveltebb kártyajátékával, a **Négy Csuklyással** akkor ismerkedtem meg, amikor Ifini kikötőnegyedében voltam kénytelen hosszabb időt tölteni. Arrafelé a kockajátékok nemigen dívnek, vagy ha igen, hát senki se volt hajlandó az én sajátkezüleg készített csontkockáimmal játszani - így hát az idő hasznos eltöltésének érdekében kénytelen voltam jómagam megtanulni ezen, elsőre igen egyszerű, mégis meglehetősen nehéz kártyajátékot. Nehéz mégpedig azért, mert igen sok múlik azon, hogy kikkel is ül le az ember egy asztalhoz.

Ahhoz azonban, hogy bemutathassam a Négy Csuklyást, először ismerniük kellene a legkedveltebb abaszisz kártyacsomag, a *tirde* felépítését. Ez ugyanis negyvennyolc lapot számlál, négyszer tizenkettőt. Ez az általános felosztás, mert a legtöbb játék a tájakra épül. No, mindjárt elmagyarázom. A tirde négy tájból áll: tenger, hegy, síkvidék, erdő. Ezt négy különböző szín jelöli: a tengert kék, a hegyet vörös, a síkvidéket sárga, az erdőt pediglen zöld. Mind a négy tájban van tizenkét figura: hat a kiskörben és hat a nagykörben. A kiskör figurái egymással egyenlő rangúak, az értékük attól függ, milyen színűek. Sorban így vannak: halász, borász, pék, ács, kovács, kofa. A tengerszínben a halász az úgynevezett vezér (és ezáltal értékesebb), a hegyvidéken a borász, a síkvidéken a pék, az erdőszínen pedig az ács. A nagykör tagjai pediglen a báró, a főpap, a hercegkapitány, a kancellár, a királyné és a nagykirály. Ezekben mindig ez a sorrend, mindegy, milyen színűek. No, a Négy Csuklyást természetesen csakis négyen lehet játszani. Néhol láttam már, hogy hárman is megpróbálták, de feleannyira sem élvezetes, mint négyen. A játék maga két részből áll: a "körökből" és a "mondásból". A játék kezdetén az osztó mindenkinek oszt tizenkét lapot, azaz kiadja az egész kártyacsomagot. (Az ifini kikötőben íratlan szabály, hogy az osztónak jobbról balra kell osztania a lapokat, és csakis egyesével, de ez itt, Erionban nem mindig van így, ezért ezt nem kötelező megfogadni.) Ám még mielőtt a játékos felek megnéznék ezeket a lapokat, a legutoljára kiosztottat felfelé fordítják. Ez a figura a "csuklyás", azazhogy az a figura, aki végig irányítja a játékot. Ezután a játékosok megnézhetik a lapjaikat. Ettől kezdve nem tanácsos a lapjárásról beszélgetni, mert nagyon fontos a megfelelő stratégia kiválasztása. Innentől kezdődik ugyanis a "körök"

lépés. Minden játékos kiválaszt egy lapot a nála lévő tizenegyből, majd arccal lefelé továbbadja azt a bal oldalán ülőnek. Aztán a jobbról kapott tíz lapból szintén kiválaszt egyet, és a maradékot továbbadja ismét. Még egyszer megismétlődik ez, és aztán még egyszer. Ám mielőtt azt a maradék hét lapot újra felvenné a játékos, amit a "körök" elején is a kezében tartott, elkezdődik a "mondás" rész.

A "mondás" rész kezdetén tehát a lapok állása a következő: mindenkinek van egy "csuklyása", aki fejfelé a játékos előtt van. Aztán minden játékosnak van négy lap a kezében. Végül minden játékos mellett jobb oldalon ott van a maradék hét lap, amelyből a társak ki tudja, mit vettek ki. És ilyenkor kell megmondani, hogy mennyi pénzt teszünk fel arra, hogy a miénk a legjobb компания. Az, hogy milyen kompaniákat lehet gyűjteni, és ezek közül melyik jobb, mint a másik, hosszú leírni, de egy táblázatban összefoglalom majd. No. Tehát ezt a játékot is pénzben kell

játszani, természetesen, hiszen különben mi értelme volna? Viszont a Négy Csuklyás különleges ízét az adja, hogy a szükséges hat figurából egyet csak sejteni lehet, hogy ott van-e a jobb oldalon heverő lapok között. Igen nagy pénzeket buktak már el e játékon, mert rosszul számították ki ellenfeleik stratégiáját. No, aztán aki megnyeri a "mondást", annak kell először felvennie a maradék hét, jobbról megkapott lapját, és abból kiválasztani az utolsó figurát, majd mind a hatot megmutatni a többieknek. Aztán tőle balra, és így tovább, míg mindenki láthatja, ki mit gyűjtött. Ha tényleg azé a legjobb компания, aki a legnagyobbat mondta, akkor a többiek kifizetik neki a mondott összeget. Ha nem, akkor ő fizeti ki a többieknek ezt az összeget. Ebből is látható, hogy nagy a kockázat, de ha valakinek jó a lapjárása, nagy a haszon is.

Nagyon izgalmas kártyajáték ez, mindenkinek ajánlom szíves figyelmébe, és nemcsak ha Abasziszban jár. A Réztányér fogadóban állok mindenki rendelkezésére.

Százujj Galen

Kompaniák	Pontérték
Négy azonos kiskörös figura	1 pont
Négy báró	2 pont
Négy főpap	2 pont
Négy hercegkapitány	3 pont
Négy kancellár	3 pont
Négy királyné	4 pont
Négy nagykirály	4 pont
A négy vezér	4 pont
Ha a négy azonos figura vagy négy vezér közül az egyik a csuklyás	+2 pont
Ha a négy azonos figura vagy négy vezér mellett két kofa van	+1 pont
Ha a négy azonos figura vagy négy vezér mellett két kovács van	+2 pont
Hat különböző kiskörös figura	4 pont
Hat különböző kiskörös figura egy színből	6 pont
Hat különböző nagykörös figura	6 pont
Hat különböző nagykörös figura egy színből	8 pont

Akikről érdemes tudni

A Harsona jelen számában olyasvalakit szeretnék bemutatni, akivel nemrég ismerkedtem meg, és aki igen különleges személyiség - mondhatni, uralkodásra termett. Vinero da Ravera báró már nem mondható fiatalnak, ám azt senki sem állíthatja, hogy ne lenne ereje teljében. Az öröme-

gyed Sellő kerületének ura jelenlegi hatalmát elsősorban rendkívüli intelligenciájának köszönheti, ami azért is tiszteletreméltó, mert hiszen nem őshonos erioni polgár, így meglehetősen nehéz úton jutott idáig.

Da Ravera Gorvikban látta meg a napvilágot, harmadik fiúként érkezett a középnemesi családba. Gyermekévei szinte észre-

vétlenül múltak el: nagyobbik bátyját a birtok majdani átvételére nevelték, kisebbik bátyja a katonai pálya felé fordult, őt pedig hagyományosan az egyház kötelékébe szánták. Ennek megfelelően taníttatására is meglehetősen gondot fordítottak, és az ifjú Vinero több időt töltött a családi könyvtár homályában, mint a saját szobájában. Nem csupán az országgal foglalkozó historikus munkákat olvasta szívesen, de minden történelemmel foglalkozó fóliánst. Húszesztendős korára már jól értett a térképészethez, kiváló ismerője volt Délvidék történetének, háborúkról és politikai csatározásokról olvasott, három nyelven beszélt. Egyházi taníttatása is a család szép reményeket táplált az ügyben, hogy Vinero egyszer érsek, netán bíboros lesz.

A baj akkor kezdődött, amikor a da Ravera család feje, Vinero apja meghalt. Ez két változást hozott magával: először, hogy a nagyobbik báty került a családfő posztjára, másodszer pedig egy évekig elhúzódó árnyékábró robbant ki a da Ravera és a szomszédos Mernavik család között. Mindkettő kedvezőtlen helyzetet teremtett Vinero számára: a nézeteltérések közte és a bátyja között minden napossá lettek, hiszen ő tudta, mit kellett volna az adott helyzetben tenni, az új családfő viszont nem hallgatott a nála tíz esztendővel fiatalabb öccsre. Kapcsolatuk egyre inkább elmérgesedett, és makacsságuk nem engedte meg egy-

küknek sem, hogy engedjenek. Ezzel egy időben az egyház is várakozó álláspontra helyezkedett: úgy gondolták, az árnyékábróból győztesen kikerülni megfelelő próba a pappá avatás előtt Vinero számára, ezzel bizonyíthatja kiemelkedettségét. Elszámították azonban magukat, mert e két, egymásnak ellentmondó feszültség - az elvárás és az, hogy báty-

ja semmibe vette őt - szokatlan lelki megterhelést okozott neki, és erre szokatlanul is válaszolt. Brillians elmebeli képességeit latba vetve a bátyja tudtán kívül kiegyezett a Mernavik családdal, megoldva az évek óta húzódó, hatalmas erőforrásokat felemészítő árnyékábró kérdését, ám saját fejére vonva ezzel a család elárulásának halálos vádját. A büntetést azonban már nem várta meg: hajóval Odrába, majd tovább Equasselbe szökött, és végül hosszú és viszontagságos úton városunkba jutott.

Tudvalévő, hogy egy gorkiki család nélkül olyan, mint egy első bálós szűz kísérő nélkül: gyanút kelt, és védtelen. Neki mégis sikerült egy előkelő kerületherceg szolgálatába szegődnie tolmácsként - történetesen épp a Sellő kerület előző ura, a rossz nyelvek szerint nemzöképtelen Vasco de Tiure vette maga mellé. Hamar kiderült Vinero éles elméje, és négy év sem telt bele, mire a kerületherceg bizalmasává nőtte ki magát. Tanácsai rendre gazdagságot és hatalmat hoztak de Tiurénak.

Vinero da Ravera harminchét esztendő volt, amikor a Sellő kerület előző urát holtan találták egy reggel az ágyában. A sors fintora, hogy egy szajha is feküdt mellette - szintén vérbe fagyva. Óhatatlanul szárnyra kelt a pletyka, hogy Vinerónak esetleg köze lehet e halálesethez, ám én meg vagyok győződve róla, hogy ez aljas rágalom. E férfiú ugyanis nem akart még egy "családot" elveszíteni, és nyilvánvalóan nem is lehetett tudomása arról, hogy de Tiure - gyermektelen lévén - végrendelkezésében őt jelölte meg utódjául.

Hogy, hogy nem, végül valóban Vinero da Ravera lett a Sellőkerület új ura, immár tizenkét esztendeje vezet vasmarokkal az örömnegyed e kicsiny szegletét. Gazdagságáról legendák keringenek, és nem ritkán merész lépéseinek köszönhetően egyre csak gyarapodik. Asszonyok százai tolongnak a kegyeiért, Vinero mégsem választott még közülük. Elfogultan gyanakvó minden nővel szemben, így nekem is meglehetősen nehéz dolgom volt, míg bizalmába avatott annyira, hogy beszámoljon fiatalsága éveiről. Reméljük, hogy a tisztelt közönség eztán másként látja majd e nagyszerű embert.

Nerina Dinn

Bízva a pénzét a
Hassi Bankháza,
Erion legbiztonságosabb
értékmegőrzőjére!
Itt elhelyezett kincseire *Tuqurila*, a
szelídített nőstény quintarha ügyel.
Ezer Rózsa utcája.

A Végső Ejszaka Fogadó várja kedves látogatóit.
Nem messze a kapuk terétől, a fogadónegyed keleti
részén ötcsillagos ellátással.

finalnight.uw.hu

Tudni szeretnéd, mit hoz a holnap?
Jövőd nyitott könyv előttem.
Térj be hozzám, és megmondom, miként
cselekedj, ha célodat el akarod érni.
Vízköpők tere. **Denia jósnő**

Védelemre van szüksége?

Taugos testőreinél keresve sem találhat jobbat!

Pallos utca.

*Ha álmatlanságban szenved, esetleg rémálmok gyöttrik, ne
habozzon! A Ködös utcában talál bennünket, Noir áldásá-
val bírunk. Ugyanitt álomfajtás.*

Patkánygondok? **Pegros** elintézi!
Keressen bizalommal! A Lóláb soron talál.

Ami nálam nincs, az nem létezik!
Hemen Ezer Aprósága - megéri betérni!
Göröngyös út.

Buja örömök
Felszabadult szórakozás
Teljeskörű kiszolgálás
Elégedett vendégek
- ez a **Bíbor Ajkak Háza.**
A Nárciszos utcában.

Udvarolna, de nem tudja, milyen ajándékot
válasszon? Segítünk! *Virágkülönlegességek* a világ
minden tájáról. Orthen mester, Kertészek köze.

Izletes ételek, finom italok, barátságos árak.
Manni Néni Étkezdéje. A Lisztes utcában.

A Minal Kaszinó
minden kedves érdeklődőt szeretettel vár a
Kék Sárkány utcájában, a Csillagtorony
közelében. Kiemelkedő nyerési lehetőség, a
csalókat azonnal kiszűrjük.

Kardforgatóra, mágiahasználóra van szüksége?
Szeretne megtudni valamit valakiről? Az Akácos
téren talál.
A Titkok Úrnője

Ékes Tegzek Háza
- a te fogadód!

Borkereskedésem minden fogadótulajdonos,
borász és kedves érdeklődő előtt nyitva áll, a Butélia
utcában.

Meg szeretne szabadulni régi, nem használt
dolgaitól? Hozza őket a Zérpa zálogházba, s mi
megszabadítjuk a porosodó fölöslegtől.
Zálog Utca.

Ha utazni szeretne de még nem döntötte el hogyan,
válassza a **Repülő Fecskét.** Utazhat hajóval, kocsi-
val, mi megoldjuk a problémáját. Szeles köz.

Fóliánsok, kódexek tömkelege várja
Tetrox antikváriumában
a becses odalátogatót. Kedvezményes árak,
jóminőségű használt irományok. Tudomány köz.

Hirdetések

Bálba járó kisasszonyok, igényes dámák
kedvenc helye!

De Monte Szabóság, a Száz Tű utcában

Levelet írnál, de nincs mire, nem tudod, hogyan,
vagy nem ismered a nyelvet? Keress a Megfáradt
Vándorhoz címzett Tavernában. Valen, tollforgató.

Az ékkő a legszebben
aranyba foglalva,
női bőr bársonyán ragyog.
A legszebb ajándékok
Prean mestertől.

Lejtős út.

A születés a szebb öröm.

Hogy semmi se ronthassa el,
keresse Rolla bábaasszonyt, a D 1 közben.

Elny tte lábbelijét? Megjavítom, vagy olcsón újat
csinállok. Kanyl Riagan, Suszter utca.

*Jázmínillatú kertek El Hamedben?
Az egyedülálló Vadaspark Haonwellben?
Tudományok fellegvára, Lar-Dor?
Vagy Riegoy tengerpartja?*

Akárhova kívánsz utazni,
mi megszervezzük!
Szekerkaraván Egyesület

Napsugár tér.

Fegyverek széles választéka
az Üllők utcájában.
Brodera mester.
Javítást is vállalom!

*Hódító, csábító,
kellemes, szellemes,
léha, méla,
szomorkás, komornás,
vad, szende,
komoly, lenge...*
Illatszerek mindenkinek,
az Üres közben.
Hafat Illatszerboltja.

Apróhirdetések

Régi könyveit megvásárolnám, akár egész
könyvtárakat is. Busásan fizetek! Ves Ligenor báró.

Elfoglalt kereskedő utazásaihoz inast magához venne. Ingyen
étel, szállás. Írástudók előnyben.

Ha harcedzett veterán vagy, aki biztos megélhetést
szeretne, legyél a rend őre a Vörös Félholdban!
Korgok kíméljenek.

Jólnevelt, nyugodt konyhalányt keresünk, a Smaragd Kiméra
fogadóba.

A Vörös Gárda felvételt hirdet egy fő városi őri
posztra.

Ilanorból származó fiatal ember lovászként munkát keres.

Nagy tapasztalattal rendelkező mesterdalnok állandó
lantjátékos munkát vállalna műértő közönségnek. Tegyen
próbára!

Tapasztalt növényismerőre volna szükségem,
alapanyagok beszerzéséhez. Aase Lerdan.

Nincs ideje gyermekére? Szeretné biztos kezekben tudni?
Tiora dajka.

Vándortársulatunk színésztársat keres.

Fajtiszta blegront kutyák eladók!

Huszonhat esztendő, felújítandó hintómat olcsón eladom.

Ha a lelkiismeret megszólal, bizza ránk!
Fecske Árvaház.

Másvilágok - érdekességek

Unev világának népszerűsítése nem egyszerű, ámde sok szempontból hálás feladat. A mostani viharos időkben azt hiszem, sokan egyetértenének azzal, ha azt állítanánk, hogy Miyazaki Jun, az Inomi bolt vezetője komoly szerepet vállal ez ügyben. Éppen ezért szinte kötelességünknek éreztük, hogy elbeszélgessünk vele.

- Hogy érzed, mennyire van már a köztudatban a bolt?

Úgy vélem, még nem eléggé. Ez azonban nem keserít el, idő kell, amíg beérnek a dolgok. Ennek legfőbb oka szerintem az, hogy leginkább csak az interneten volt hirdelve eddig, illetőleg hogy sokan "leszoktak" a boltról a nyári uborkaszезont, majd a hosszab kényszerszünetet követően.

Így azt kell mondjam, úgy kell intézni a dolgokat, mintha egy teljesen új boltot nyitottunk volna meg - még be kell jártni, meg kell ismertetni a vevőkkel.

- Mennyire van jelen egyfajta verseny a szerepjátékokkal foglalkozó boltok között?

Érdekes kérdés... ha komoly, vérre menő küzdelemre gondolsz, akkor nincs. Sajnos eléggé kicsiny ez a piac ahhoz, hogy mindenki ismerjen mindenkít, így talán emiatt sem alakult ki komoly "harc" a jelenlegi boltok között. Ugyanakkor persze mindenki próbál kitalálni ezt-azt annak érdekében, hogy azt a kevés sci-fi, fantasy olvasót magához "láncolja".

- Tudsz-e olyat mondani, amiben e bolt egyedí?

Igen. Ez nemcsak egy hely, ahol az új kötetek beszerezhetők, ráadásul kedvezményesen, hanem egy közvetítő csatorna is az írók-szerkesztők-tulajdonosok és a rajongók között. Jó dolog az internet, de úgy hiszem, van varázsa az élő találkozóknak. A hazai sci-fi és fantasy olvasók tapasztalatom szerint egyre inkább igénylik ezt a

lehetőséget.

- Kedvezményeket említettél. Hogyan működik pontosan a klubtagság?

Egyszerűen. Befizetsz 3.500 Ft-ot személyesen a boltban (később, a webshop indulása környékén lehetőség lesz postai úton is erre, hogy a vidékiek számára is egyszerűbb legyen), ezért kapsz egy klubtagsági kártyát, amely egy évig érvényes. A 3.500 Ft-ért cserébe az egy év során választhatsz három, Inomi kiadó gondozásában megjelenő kötetet - ez a tagsággal ingyenesen jár (bár előfordulhat, hogy lesznek speciális kiadványok, amelyeket nem lehet választani). Ezenkívül pedig kiemelten nagy, 25% engedmény jár az Inomi által kiadott könyvekre, és 15%-kal olcsóbb a tagok számára minden egyéb könyv; a társasjátékok, kártyajátékok, dobókockák árából pedig 10%-ot adunk. Minden vásárlás értékét rögzítjük, az így gyűjtött pontokért extra tárgyakhoz is hozzájuthat majd a vásárló.

- Miféle extra tárgyak?

Sokan érdeklődnek a M.A.G.U.S. kockakészlet iránt. Sajnos ilyen nem lesz a közeljövőben. Magyarországon nincs kockagyártás, így külföldről kellene rendelni, nagy mennyiségben, és nem a megfizethető kategóriába esne. Mindazonáltal szándékunkban áll M.A.G.U.S.-hoz és egyéb világokhoz kapcsolódó tárgyak forgalmazása, például világspecifikus kockatartó szütyők, yevi vallások medalionjai, stb. Ezekhez elsőként a klubtagok juthatnak majd hozzá.

- Említetted, azért kérdezem: tényleg lesz webshop?

Igen, lesz. Hogy pontosan mikor - nos, az utóbbi időkben leszoktam arról, hogy bármit is ígérjek, bármilyen témában. A bolttal kapcsolatban is merültek fel váratlan nehézségek, amiket ugyan sikerült megoldani, de időbe telt. A webshop megszületése technikai nehézségekbe ütközött. Remélhetőleg mindenki értesül majd róla, amint beindul.

- Tervezel egyéb termékeket a boltba könyvön (és a kockákon) kívül?

Mindenképpen. Olyasmit szeretnék megvalósítani, amit Ausztriában, Németországban láttam. Nem csak könyvek, kártyajátékok, dobókockák, hanem sci-fihez és fantasyhez tartozó kiegészítők, tárgyak. Szeretnék jó sok külföldi terméket, amiket itthon nem lehet kapni - természetesen ez távlati terv. A nehézséget az jelenti, hogy még fel kell deríteni, honnan is lehet ezeket beszerezni úgy, hogy azért a magyar pénztárcákkal is kompatibilissé tegyük. A hazai termékekkel kapcsolatban is fogalmazódnak meg bennem tervek. A Magyar Star Trek Klubtól már érkezett egy csomó klubújság, de bárkitől szívesen várunk hasonló rajongói fanzinokat. Elképzelhető, hogy témabavágó DVD magazinok is várhatók, vagy éppen képregények. Végül amennyiben igény van rá, a hazai fantasy és sci-fi festők képeit is szeretnénk árulni - korlátozott példányszámban, de olyan minőségben, hogy nyugodtan be lehessen kereteztetni, és kitenni a falra.

- Milyen rendezvényekre számíthat a közönség a közeljövőben?

Mint a fórumokon is szóba került, szeretnék egy heti rendszerességi grafikusiskolát, hogy akik szeretnek rajzolni, de még szükségük van a tapasztaltabb, öreg rókáknak tanácsaira, azoknak legyen lehetőségük fejlődni. Felmerült egy hasonló "kurzus" indítása kezdő írók számára is, afféle íróiskolaként. Ha ezek elindulnak, nem lesznek ingyenesek, mivel sokkal nagyobb felkészülést igényelnek az előadóktól is, mint egy egyszerű, másfél órás találkozó.

Természetesen megmaradnak az eddigiekhez hasonló találkozók is: lesznek írók, grafikusok a továbbiakban is, nem csak a M.A.G.U.S. házatájáról, hanem bárkit, akivel szívesen találkozoznának a látogatók.

- Sok sikert a tervek megvalósításához! Köszönjük az interjút.

== Jones ==

Minden kedves olvasónknak ezúton felhívjuk a figyelmét, hogy lapunk pályázatot hirdet két kategóriában:

1. Haril Lyedis, félelf munkatársunk, aki tizenöt nyelven beszél, sajnos a következő hat hónapra elutazik, hogy az erv nyelv új nyelvjárásaival ismerkedjék - így a Harsona következő számában nem tud részt venni. Éppen ezért várjuk azon kedves olvasóink jelentkezését, akik megfordultak Torozon Tavernájában, és láttak, hallottak érdekes vagy furcsa történeteket. Követelmény csupán annyi, hogy

ne legyen hosszú, ámde felkeltse az érdeklődést - még a híres-hírhedt kalandozókéét is.

E pályaművek bírálója maga **Haril Lyedis**, a Torozon Tavernája rovat eredeti szerzője lesz.

A legjobb három történetet díjazzuk!

2. Várjuk azon rajz tehetséggel megáldott Olvasóink alkotásait, akik éreznek magukban késztetést kötött témában való alkotásra. A pályázatra beküldött mű témája ugyanis "Ynev fajai" - azaz a rajz témája lehet bármely elfszabású, kivéve ember. Lehet híres avagy ismeretlen, idős avagy fiatal, más megkötés nincsen.

A rajzok bírálója a neves haonwelli festő, **Seyuar** lesz.

A legjobb három alkotást díjazzuk!

Bármely kategória pályaműveit be lehet nyújtani személyesen a Gyöngyös utcában (az írásművet lehetőleg valamely városunkban gyakran beszélt emberi nyelven), ahol az Erioni Harsona munkatársai várják tisztelt Olvasóinkat. A beérkezés határideje az Ébredés havának utolsó napja.

Az eredményről következő lapszámunkban tájékoztatjuk úgy kedves Olvasóinkat, mint a pályázatok résztvevőit.

Adras Tamon

Az Erioni Harsona című háromhavonta megjelenő ingyenes e-folyóirat a M.A.G.U.S. avagy a kalandorok krónikái szerepjáték rajongói kiegészítője. © Az Erioni Harsona munkatársai, beleértve a részletek vagy az egész felhasználásának jogát. Főszerkesztő: Kolozsvári Zsófia. Tördelő: Szrapkó Zsolt. Interjú: Varga "Jones" János. Grafikusok: Bors József, Czapkó Róbert, Grandpierre Dorottya, Kotroczó Béla, Már Zsolt, Molnár Orsolya, Pákh Dorottya, Vakulya Norbert, Vida László. Logó: Horváth Károly. Közreműködtek még: Borsodi Dávid. Külön köszönet Kornya Zsolt (Raoul Renier), Molnár Gábor (John J. Sherwood, lapunkban Hilgenor) és Dr. Pálkás Imre (Alan O'Connor) uraknak a rendelkezésünkre bocsátott gyöngyszemekért. Az Erioni Harsona szeretettel várja a meghirdetett pályázatra szánt illetve egyéb, az újságba illő anyagaitokat, a világgal vagy az újsággal kapcsolatos kérdéseiteket, véleményeteket az erioniharsona@freemail.hu címre. A pályázat beérkezésének határideje: május 15.

Impresszum

Az Erioni Harsona független hírlap.
Felelősséget vállal: **Adras Tamon**

Szerzők:

Haril Lyedis - Torozon híreivel
Mervan atya - tájak, népek felelőse
Hilgenor - a Lar-Dorban tanult tudós fő
Nerina Dinn - az egyik kérdezőnk
Broggendag Pidban - a másik
Százujj Galen - Ynev játékaival
Dolin Reval - fogadók ismerője
Elser mester - a mágisztérium bölcse
Gildorn T'Hogran - aki nélkül nem lett volna újság
...és még sokan mások.

Elkészült P.sz. 3689-ben, Darton tercében, a Kacaj havának 16. napján.

Köszönettel tartozunk minden közreműködőnek, és különösen az alábbiaknak:

A papírt a tiadlani illetőségű **Naval kereskedőcsalád** bocsátotta rendelkezésünkre.

Festékünk receptjét **Gunibar mester**, a híres törpe festőművész árulta el nekünk.

Erion hercege, maga **Escanor om Viniel** is támogatásáról biztosított bennünket.